

Dosar nr. 9606/3/2020
(4047/2022)

R O M Ȃ N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ
DECIZIE PENALĂ NR.

Ședința publică din data de 21.06.2023

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: ILIE CRISTIAN RĂZVAN

JUDECĂTOR: IONESCU ANDREEA

GREFIER: Stanciu Marilena Petronela

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a fost reprezentat prin **procuror ELENA HACH**.

Pe rol se află pronunțarea asupra **apelului** declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** împotriva sentinței penale nr. 233 din data de 17.11.2022, pronunțate de Tribunalul Giurgiu - Secția penală, în dosarul nr. 9606/3/2020.

Dezbaterile asupra fondului cauzei au avut loc în ședința publică din data de 16.05.2023, fiind consemnate în cuprinsul încheierii de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când, Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a stabilit termen pentru pronunțare la data de 21.06.2023, când a hotărât următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra apelului penal de față, din actele și lucrările dosarului, constată și reține următoarele:

Prin **Sentința penală nr. 233 din data de 17.11.2022**, pronunțată în dosarul nr. 9606/3/2020, Tribunalul Giurgiu - Secția penală, în temeiul **art. 395 alin. 5 C.p.p., rap. la art. 16 lit. a C.p.p., l-a achitat pe inculpatul BEURAN MIRCEA**

pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prev. de art. 289 alin. 1 din C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000, pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

A constatat că inculpatul Beuran Mircea a fost reținut pe o perioadă de 24 ore, începând de la data de 13.02.2020, ora 20:00, până la data de 14.02.2020, ora 20:00 și arestat la domiciliu de la data de 14.02.2020 până la data de 12.03.2020.

A dispus ridicarea sechestrului asigurator instituit prin Ordonanța nr. 82/P/2020 din data de 27.04.2020, prin care s-a dispus instituirea măsurii asigurătorii a sechestrului, până la concurența sumei de 10.007,5 euro, asupra contului bancar cu nr. de identificare

pe numele inculpatului Beuran Mircea.

În baza art. 275 alin. 3 C.p.p., cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

Pentru a hotărî astfel, Judecătorul fondului a arătat că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de

combatere a corupției cu nr.82/P/2020, s-a dispus trimiterea în judecată, sub măsura preventivă a controlului judiciar, a inculpatului **BEURAN MIRCEA**, pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prev. de art. 289 alin. 1 din C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000, pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în esență, constând în aceea că, inculpatul BEURAN MIRCEA (care îndeplinea, în decembrie 2018, în cadrul Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” București, funcțiile de Șef al Disciplinei Chirurgie Generală, Director al Departamentului 10 Chirurgie Generală și Președinte al Senatului Universitar), în data de 18.12.2018, a primit suma de 10.000 euro și o cutie tip „cadou”, în valoare de 35 lei (în total 10.007,5 euro) de la Haiducu Carmen (medic specialist chirurgie generală, doctorand în cadrul UMF „Carol Davila” București), în legătură cu îndeplinirea unor acte ce intrau în îndatoririle sale de serviciu, relative la ocuparea de către Haiducu Carmen a unui post de asistent universitar pe perioadă determinată (în specialitatea chirurgie generală în cadrul UMF „Carol Davila” București), îndatoriri ce puteau fi realizate de către inculpat prin oricare din actele care intrau în competența sa, în oricare din calitățile sale de:

1) Șef Disciplină Chirurgie generală din cadrul UMF „Carol Davila”, prin:

a) propunerea de modificare a statelor de funcții (pentru înființarea unui nou post de asistent universitar sau pentru transformarea unui alt post, deja existent, într-un post de asistent universitar), urmată de propunerea de scoatere a postului la concurs sau prin

b) propunerea de scoatere la concurs a postului de asistent universitar, în situația în care ar fi existat deja un astfel de post vacant;

2) Director al Departamentului 10 Chirurgie Generală din cadrul UMF „Carol Davila”, prin:

a) aprobarea propunerii de modificare a statelor de funcții (pentru înființarea unui nou post de asistent universitar sau pentru transformarea unui alt post, deja existent, într-un post de asistent universitar), urmată de aprobarea propunerii de scoatere a postului la concurs, prin vot în Consiliul Departamentului și prin înaintarea acesteia pe cale ierarhică sau prin

b) aprobarea propunerii de scoatere la concurs a postului de asistent universitar, prin vot în Consiliul Departamentului și prin înaintarea propunerii pe cale ierarhică, în situația în care ar fi existat deja un astfel de post vacant;

3) Președinte al Senatului Universitar al UMF „Carol Davila”, prin:

a) aprobarea propunerii de modificare a statelor de funcții (pentru înființarea unui nou post de asistent universitar sau pentru transformarea unui alt post, deja existent, într-un post de asistent universitar), urmată de aprobarea propunerii de scoatere a postului la concurs, prin vot în Senatul Universității și sub semnătura Președintelui Senatului sau prin

b) aprobarea propunerii de scoatere la concurs a postului de asistent universitar, în situația în care ar fi existat deja un astfel de post vacant, prin vot în Senatul Universității și sub semnătura Președintelui Senatului.

Ministerul public a apreciat că aceasta constituie infracțiunea de luare de mită, prev. de art. 289 alin. 1 din C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Astfel, parchetul a reținut că, la data de 09.01.2020, numita Haiducu Carmen a formulat un denunț, care a fost depus de către aceasta (și înregistrat inițial) la Ministerul Afacerilor Interne - Direcția Generală Anticorupție.

Prin adresa nr. 2547103 din data de 10.01.2020, Direcția Generală Anticorupție a transmis către Direcția Națională Anticorupție denunțul formulat de Haiducu Carmen, pentru a dispune conform competenței, cu mențiunea că prin acesta au fost sesizate posibile infracțiuni de corupție.

Denunțul menționat anterior, transmis Direcției Naționale Anticorupție, este consemnat olograf și conține 21 de pagini.

La nivelul D.N.A., dosarul a fost înregistrat la data de 10.01.2020, în baza denunțului formulat de HAIDUCU CARMEN, medic specialist chirurgie generală, în prezent doctorand în științe medicale, fost medic rezident în această specialitate în cadrul Spitalului Clinic de Urgență București „Floreasca” (denumit în continuare SCUB Floreasca), cu privire la săvârșirea infracțiunilor de luare de mită, prev. de art. 289 alin. (1) din Codul penal rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și complicitate la luare de mită, prev. de art. 48 C.pen. rap. la art. 289 alin. 1 din C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Denunțătoarea Haiducu Carmen este medic specialist chirurgie generală și doctorand în științe medicale.

Coordonatorul lucrării de doctorat al numitei Haiducu Carmen era/este prof. dr. Beuran Mircea, inculpatul din cauză.

Denunțătoarea Haiducu Carmen a lucrat ca medic rezident (specialitatea Chirurgie generală), în cadrul Secției Chirurgie Generală I din cadrul SCUB Floreasca. În toamna anului 2018, Haiducu Carmen a promovat examenul de medic specialist.

Intenția sa era de a lucra ca medic, în continuare, în cadrul SCUB Floreasca, întrucât, astfel cum însăși a afirmat, era o unitate medicală în care se simțea valorizată din punct de vedere uman și profesional.

Spre finalul anului 2018, după susținerea și promovarea examenului de medic specialist, medicul Haiducu Carmen a discutat cu medicul BEURAN MIRCEA în legătură cu perspectivele pe care le-ar avea de a rămâne angajată în clinica de chirurgie a spitalului, acesta din urmă răspunzându-i că la acel moment nu ar exista disponibilitate și că ar putea dura ani până când va fi scos un post la concurs.

În continuarea discuției, martora a întrebat dacă poate încheia un „contract de gărzi” cu spitalul, primind un răspuns afirmativ, în măsura în care există necesitate pentru aceste gărzi, martora percepend răspunsul lui MIRCEA BEURAN ca pe un refuz la intenția sa de a se angaja în spital.

HAIDUCU CARMEN a precizat că în perioada respectivă, MIRCEA BEURAN deținea funcția de șef de Secție Chirurgie III din cadrul Spitalului Clinic de Urgență București, respectiv, șef al Clinicii de Chirurgie din cadrul Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” București.

Totodată, martora a afirmat că prin discuția relevantă anterior a dorit să vadă care ar fi posibilitățile de a rămâne angajată a Spitalului, iar după răspunsul primit de la MIRCEA BEURAN cu privire la acest aspect, a înțeles că nu ar putea fi angajată efectiv în cadrul Spitalului și, ca atare, s-a gândit la o altă posibilitate, respectiv aceea de a fi angajată a Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București în calitate de asistent universitar și de a practica în cadrul Spitalului, unde, după cum a precizat anterior, funcționează Clinica Chirurgie din cadrul UMF (din cadrul Departamentului 10).

În continuare, HAIDUCU CARMEN a luat legătura cu un amic, în persoana numitului CIOFLAN BOGDAN, avocat, despre care știa că îl cunoaște pe rectorul UMF, IOANEL SINESCU, și l-a rugat să îi stabilească o audiență la acesta, audiență care s-a concretizat în luna decembrie 2018, într-o zi de luni, ora 14:00.

În timpul discuției cu rectorul, martora i-a spus că este student doctorand în cadrul Universității și că ar dori să poată să obțină un post pe durată determinată de asistent universitar, rectorul SINESCU IOANEL spunându-i că acest fapt este posibil, întrucât aceasta îndeplinea cerințele necesare. Ca atare, rectorul UMF, IOANEL SINESCU, s-a oferit să discute cu MIRCEA BEURAN despre acest aspect.

În continuare, SINESCU IOANEL a stabilit o nouă întâlnire cu HAIDUCU CARMEN peste două zile, pentru a-i transmite răspunsul profesorului MIRCEA BEURAN.

La data stabilită, martora HAIDUCU CARMEN s-a prezentat la biroul rectorului UMF, IOANEL SINESCU, acesta spunându-i că MIRCEA BEURAN este „întru totul de acord” și că

de la acest moment înainte urmează să se întâlnească și să discute cu profesorul MIRCEA BEURAN.

Având în vedere zvonurile pe care le auzise în spital (în lumea medicală) și anume că pentru obținerea unui post în cadrul spitalului sau al UMF-ului este necesar să-i fie oferită profesorului MIRCEA BEURAN o sumă de bani, martora a întreprins demersurile necesare pentru a obține un credit de nevoi personale în sumă de 10.000 euro, bani pe care a hotărât să îi ofere profesorului MIRCEA BEURAN, astfel încât aceasta să obțină un post în cadrul UMF pe o perioadă determinată, până la finalizarea tezei de doctorat, respectiv 2 sau (maximum) 3 ani.

Haiducu Carmen a declarat că a obținut creditul de la Banca ING Sucursala Dorobanți, cu mențiunea că a luat o sumă mai mare de bani, în lei, astfel încât a refinanțat alte două credite pe care le avea în curs, rămânând cu un rest care reprezenta echivalentul (în lei) a 10.000 euro.

De asemenea, martora a precizat că suma în lei rămasă din credit i-a dat-o tatălui său pentru a merge la o casă de schimb valutar, în vederea achiziționării de euro. Cu aceeași ocazie, martora a menționat că schimbul valutar a fost făcut de tatăl său cu câteva zile (maximum 4-5 zile), înainte de data de 18 decembrie 2018, dată în care a mers la MIRCEA BEURAN pentru a-i da banii respectivi.

Pe data de 18.12.2018, martora a plecat la spital împreună cu sora sa, Haiducu Daniela, care urma să facă o investigație RMN în cadrul spitalului (denunțatoarea manifestând agitație și stres în legătură cu gestul pe care urma să îl facă, după cum însăși se exprimă).

În jurul orei 7, martora a ajuns la etajul 2 al spitalului, în fața cabinetului profesorului MIRCEA BEURAN, așteptând 5 minute până ca acesta să sosească. Cei doi s-au întâlnit, iar medicul BEURAN MIRCEA a invitat-o pe Haiducu Carmen în biroul său, iar la debutul discuției, martora i-a relatat că vine din partea rectorului UMF și că știe că acesta i-a transmis dorința sa de a rămâne în clinică în cadrul unui post de asistent universitar pe o perioadă determinată din cadrul UMF. BEURAN MIRCEA i-a confirmat martorei faptul că purtase o discuție în acest sens cu rectorul UMF, Sinescu Ioanel, că știe despre ce este vorba și i-a confirmat că este de acord cu cele dorite de Haiducu Carmen.

La finalul discuției, martora a scos cutia cu cei 10.000 euro din geanta pe care o avea și i-a oferit-o. BEURAN MIRCEA a luat cutia, a deschis dulapul pe care îl avea în partea stângă, a pus cutia pe un raft superior și a închis dulapul.

Haiducu Carmen a declarat că nu i-a spus lui BEURAN MIRCEA că în acea cutie erau bani, iar nici acesta nu a întrebat ce conține cutia respectivă și nici nu a deschis-o în prezența sa.

BEURAN MIRCEA „a luat cutia cu bani, a cântărit-o din mână” (după cum arată denunțatoarea), a pus cutia în dulap, după care i-a mulțumit martorei și i-a urat „toate cele bune”.

Martora a precizat, ulterior, că acea cutie a fost cumpărată personal din Mall Promenada din București, aceasta reprezentând o cutie pentru cadouri, în valoare de 35 de lei, având dimensiunile apropiate cu ale unei bancnote. În cuprinsul declarațiilor date, martora a descris în amănunt această cutie.

Totodată, martora a menționat că își amintește cu exactitate faptul că suma de 10.000 euro pe care i-a dat-o lui BEURAN MIRCEA era în cupiură de 500 euro, respectiv 20 de astfel de bancnote.

După aproximativ două zile de la remiterea banilor, în timp ce martora se afla „pe secție” la etajul IV al spitalului, profesorul BEURAN MIRCEA a ieșit de la secretariat și a chemat-o pe culoar să îi spună să își pregătească dosarul de concurs și să se înscrie la concursul despre care i-a spus că va avea loc în ianuarie 2019 (martora a precizat că acesta era foarte amabil și

prietenos, indicându-i totodată să urmărească și site-ul UMF să știe exact care este metodologia de concurs).

În acest context, Haiducu Carmen a declarat că Beuran Mircea, în calitate de șef al Clinicii de Chirurgie din cadrul UMF, avea posibilitatea să solicite scoaterea la concurs a unui astfel de post și, în aceeași calitate, fiind și președintele comisiei de concurs, era cel care putea să o ajute, mai ales pentru că examenul consta într-o probă interviu.

În continuare, deoarece Haiducu Carmen nu reținuse datele comunicate pe hol de Beuran Mircea, aceasta a mers la secretara lui, Turtoiu Rodica, pentru a o întreba dacă cunoaște datele respective, iar în caz afirmativ să i le comunice. Martora a precizat că secretara a reacționat agresiv la întrebările sale, spunându-i că profesorul o minte, fiindcă nu există nici un post disponibil.

Despre Turtoiu Rodica, martora Haiducu Carmen are cunoștință că nu este în realitate angajată nici a UMF și nici a spitalului și că este plătită de Beuran Mircea pentru activități de secretariat. Totodată, martora a arătat că această secretară nu are dreptul legal de a intra în contact cu documentele oficiale ale spitalului.

Martora a precizat totodată că Turtoiu Rodica a întrebat-o cu acea ocazie dacă are cunoștințe sau relații, pentru că dacă nu va discuta nimeni cu profesorul, acesta nu o va ajuta, afirmații la care Haiducu Carmen a răspuns că nu are nicio cunoștință, moment în care Turtoiu Rodica a reacționat într-un mod agresiv verbal, reproșându-i „Cine te crezi tu, să obții un post...?”.

De asemenea, martora a declarat că Turtoiu Rodica era foarte agitată după ce i-a cerut datele respective, fiind foarte contrariată de faptul că profesorul Beuran Mircea i-a spus să își pregătească dosarul pentru examen. În cursul aceleiași discuții, Turtoiu Rodica i-a prezentat martorei un desfășurător al posturilor, spunând că nu există nici un post în cadrul Departamentului de Chirurgie.

Haiducu Carmen a așteptat câteva zile, timp în care a urmărit site-ul UMF și a observat că, într-adevăr, la secțiunile aferente concursurilor pentru posturi pe perioadă determinată/nedeterminată, nu erau menționate posturi disponibile pentru Departamentul de Chirurgie, unde aceasta dorea să obțină postul.

În continuare, martora și-a pregătit un dosar pentru a colabora cu spitalul sub forma prestării unor servicii de gardă („contract de gărzi”), a redactat o cerere pentru acest contract, adresată profesorului și managerului spitalului, cerere cu care a mers la profesorul Beuran Mircea, la începutul lunii ianuarie 2019 (până în data de 7 ianuarie).

Haiducu Carmen s-a prezentat la profesorul Beuran Mircea cu această cerere și i-a spus că a observat că pe site nu există nici un post disponibil, că a început să își facă dosarul pentru post așa cum i-a indicat, dar că nu poate finaliza acest dosar pentru concurs, în care trebuia să menționeze și postul pentru care concursa, acesta nefiind disponibil.

În acest context, Beuran Mircea i-a spus martorei că a înțeles greșit, că i-a dat acele date „ca un exercițiu”, spunându-i să urmărească site-ul UMF pentru a se familiariza cu metodologia și că postul pe care îl dorește va fi disponibil la un moment dat, probabil în sesiunea următoare, din perioada septembrie-octombrie 2019.

Pe data de 7 ianuarie 2019, martora s-a prezentat fără programare la biroul rectorului UMF, Sinescu Ioanel, care a primit-o, ocazie cu care Haiducu Carmen i-a relatat cele întâmplate și discutate la întâlnirile avute cu Beuran Mircea și cu secretara acestuia.

Totodată, martora Haiducu Carmen i-a spus rectorului UMF că „și-a făcut datoria față de profesorul Beuran Mircea”, prin aceasta încercând să îi transmită faptul că a fost „atentă” cu acesta și că i-a oferit ceva pentru obținerea postului respectiv.

Rectorul Sinescu Ioanel i-a răspuns că nu înțelege ce se întâmplă și că situația prezentată i se pare ciudată, deoarece profesorul Beuran Mircea îi solicitase postul respectiv („mie mi-a solicitat postul pentru tine”).

Rectorul UMF a întrebat-o pe Haiducu Carmen dacă dorește să mai discute o dată cu profesorul Beuran Mircea, aceasta spunând că ar fi recunoscătoare.

În acest context, a rămas stabilit ca Sinescu Ioanel să ia din nou legătura cu Beuran Mircea pentru a întreba ce s-a întâmplat pe parcurs, Haiducu Carmen urmând să revină la rectorat peste două zile.

Cu privire la următoarea întâlnire cu rectorul UMF, Sinescu Ioanel, martora a declarat că acesta a fost foarte succint, spunându-i doar că „a vorbit” și că postul va fi scos la concurs în sesiunea septembrie-octombrie 2019, în mod sigur, după care acesta a invitat-o să iasă din birou, fără a mai prezenta altă explicație (din punctul de vedere al martorei Haiducu Carmen fiind evident că Sinescu Ioanel nu dorea să îi comunice vreo justificare pentru această amânare și că nu dorea să discute detalii despre acest subiect).

La sfârșitul lunii ianuarie 2019, având de semnat anumite înscrisuri pentru contractul de gărzi, martora Haiducu Carmen a profitat de ocazie și a mers personal la biroul profesorului Beuran Mircea, unde a readus în discuție problema acestui post.

Martora a insistat că dorește să lucreze și să se angajeze în cadrul spitalului, că nu dorește să piardă acest „timp profesional”, Beuran Mircea replicându-i că timpul va trece repede până în septembrie, practic confirmându-i ceea ce îi transmisese la discuția anterioară rectorul UMF.

Totodată, Beuran Mircea i-a explicat acesteia că există o anumită procedură pentru a scoate la concurs un asemenea post și că sunt mai mulți pași de urmat, inclusiv aprobarea cererii sale de către rectoratul UMF și că, pentru acest lucru, trebuie să existe fonduri, pentru că salariul aferent postului dorit va fi plătit de UMF. Haiducu Carmen a perceput atitudinea lui Beuran Mircea ca fiind una „pozitivă”, însă de tergiversare a lucrurilor, practic aducând în discuție obținerea unui eventual post în cadrul spitalului, după ce contractul pe perioadă determinată ca asistent universitar în cadrul UMF se va încheia.

În concret, martora a apreciat că Beuran Mircea încerca să o „împace” cu gândul că are de așteptat și că nu trebuie fie supărată din cauză că s-a produs această amânare.

Haiducu Carmen a insistat și l-a întrebat pe Beuran Mircea dacă postul va fi cu siguranță scos la concurs în septembrie, iar acesta i-a confirmat, subliniind totodată că o va anunța el când va fi momentul să-și constituie dosarul pentru concursul respectiv.

În cursul lunii iulie 2019, știind că în luna august profesorul Beuran Mircea urma să plece în concediu și pentru că nu a primit nicio veste cu privire la constituirea dosarului, martora a consultat site-ul UMF, constatând din nou că postul pe care și-l dorea nu fusese scos la concurs.

În acest context, într-o dimineață, după raportul de gardă din luna iulie 2019, Haiducu Carmen l-a abordat pe profesorul Beuran Mircea în fața cabinetului său, i-a readus aminte de discuțiile precedente, a menționat că a verificat site-ul și că a observat că nu există disponibilitatea aceluiași post.

La această abordare, Beuran Mircea a devenit vădit iritat, nu a invitat-o pe Haiducu Carmen în cabinetul său pentru a continua discuția inițiată de aceasta, ci, din contră, i-a întors spatele și a chemat la discuție niște pacienți care așteptau în fața biroului.

Pentru că nu avea nici măcar o explicație, Haiducu Carmen a decis să se prezinte din nou la rectorul UMF, Sinescu Ioanel, tot neanunțată. Și de această dată rectorul a primit-o în biroul său, ocazie cu care martora i-a relatat cele întâmplate, i-a reamintit discuțiile anterioare și, de această dată, i-a menționat că „și-a făcut datoria” față de profesorul Beuran Mircea.

Haiducu Carmen a declarat că s-a ferit de a-i spune, în mod concret, lui Sinescu Ioanel ce anume îi dăduse lui Beuran Mircea, deoarece rectorul o avertizase prin gesturi, încă de la prima întâlnire, asupra faptului că trebuie să vorbească foarte încet și să aibă

grijă la ceea ce vorbește, arătându-i spre pereți, practic atenționând-o pe martora despre posibilitatea că în incinta biroului său ar putea să existe microfoane.

Totodată, HAIUCU CARMEN i-a spus rectorului că dacă ar fi știut de la început, nu ar fi făcut nici un gest și ar fi căutat un alt loc de muncă, arătând că BEURAN MIRCEA a acceptat gestul său de a-i da ceva (cu titlu de mită), pe care l-a perceput ca pe o confirmare că își va respecta promisiunea de a o angaja în cadrul UMF pe un post de asistent universitar.

Rectorul SINESCU IOANEL s-a arătat mirat și a spus că va discuta din nou cu BEURAN MIRCEA, dându-i martorei numărul său de telefon și indicându-i o zi și o oră la care să îl contacteze telefonic pentru a-i comunica rezultatul discuției purtate cu profesorul BEURAN.

HAIUCU CARMEN a revenit cu un telefon, așa cum i-a fost indicat, ocazie cu care rectorul UMF, SINESCU IOANEL, i-a comunicat că nu a reușit să discute cu BEURAN MIRCEA și că urmează să reia discuția, indicându-i martorei o altă zi și oră.

Și de această dată, martora a revenit cu un apel telefonic conform indicațiilor, a obținut o nouă amânare și abia a treia oară rectorul i-a spus că a discutat cu profesorul MIRCEA BEURAN, care i-a comunicat că va fi în concediu toată luna august, timp în care va lua o decizie pe acest aspect, pe care o va comunica rectorului la revenirea din concediu, adică la începutul lunii septembrie 2019.

SINESCU IOANEL i-a indicat martorei HAIUCU CARMEN să îl sune pe data de 5 sau 6 septembrie și să își pregătească și dosarul de concurs până atunci, martora întrebând dacă nu este prea târziu, având în vedere că în jurul datei de 10 sau 12 septembrie 2019, trebuia să fie dosarul depus, acesta spunând că nu este prea târziu și că vor vorbi atunci.

Conform înțelegerii, HAIUCU CARMEN a luat din nou legătura telefonic cu rectorul, în data de 5 sau 6 septembrie 2019, când acesta i-a spus că profesorul BEURAN MIRCEA s-a gândit și i-a transmis că va scoate postul la concurs în sesiunea din ianuarie 2020.

După această discuție, martora s-a prezentat la profesorul BEURAN MIRCEA, cu motivul de a semna niște documente, însă în realitate cu scopul de a redeschide discuția legată de post și a obține o confirmare că se va concretiza acest concurs în ianuarie-februarie 2020.

Acesta a avut disponibilitatea de a-i oferi din nou aceleași justificări ale amânării, ca și la discuția precedentă, spunându-i că urmează să transforme niște posturi ce urmau a fi eliberate și că unul va fi pe perioadă determinată, subliniind că nu este convins că martora va obține acel post, pentru că sunt mai mulți doritori.

În luna decembrie 2019, martora a verificat site-ul UMF, când a constatat din nou că postul nu a fost scos, dar că erau disponibile două posturi pe perioadă nedeterminată, unul de asistent universitar și unul de șef de lucrări, ce urmau a fi scoase la concurs.

Constatând aceste aspecte, HAIUCU CARMEN a mers la biroul lui BEURAN MIRCEA, într-o dimineață, după raportul de gardă, i-a spus că ar dori să discute, însă acesta a întrebat-o pe culoar despre ce este vorba. Martora i-a spus că a verificat pe site-ul UMF și că a văzut că nu este disponibil niciun post pe care l-ar putea ocupa sau pentru care ar putea concura cu alți doritori, BEURAN MIRCEA răspunzând „Mamă, asta e situația, înseamnă că nu au fost fonduri, vedem, poate la anul”.

HAIUCU CARMEN l-a rugat pe BEURAN MIRCEA să își aducă aminte discuția pe care au purtat-o în preajma sărbătorilor de Crăciun din 2018, încercând să-i sugereze că a făcut gestul respectiv de a-i oferi acea sumă de bani și că ceea ce îi promisese nu s-a concretizat, ci doar s-a amânat, situație în care BEURAN MIRCEA a devenit agitat și iritat, moment în care cineva a deschis ușa biroului și i-a spus că este așteptat la sala de operații.

În acest context, BEURAN MIRCEA a condus-o pe HAIUCU CARMEN afară din biroul său, reproșându-i că îi generează probleme pentru că îl reține în timp ce el are alte activități profesionale de desfășurat.

Pe data de 23.12.2019, ora 8, după raportul de gardă, în timp ce martora se afla la unul dintre lifturile de la parterul clădirii, profesorul BEURAN MIRCEA a chemat-o să stea de

vorbă, inițiind această discuție ca pe o ceartă, reproșându-i martorei că nu înțelege că la UMF nu sunt fonduri pentru acest post și că nu este vina lui că nu s-a scos la concurs acel post.

De asemenea, BEURAN MIRCEA a precizat că la un moment dat acel post va fi scos la concurs, însă mai sunt și alte persoane care și-l doresc, și ca atare martora Haiducu CARMEN poate face orice și poate veni la el „cu tot neamul ei”, că nu are ce să-i facă.

Haiducu CARMEN a încercat să păstreze un ton echilibrat al discuției, a făcut abstracție de ceea ce i-a spus, menționând că nu îi cere lucruri absurde, că dorința sa este să poată concura pentru acel post și să poată lucra, pentru că deja pierduse un an de zile fără să fie angajată.

Cu această ocazie, Haiducu CARMEN l-a întrebat pe MIRCEA BEURAN ce perspective are și dacă să prelungească contractul de gărzi, însă pentru acest lucru martora a fost îndrumată la managerul spitalului pentru a vedea dacă există vreo posibilitate de a se angaja la spital sau de a face alt tip de contract.

Cu aceeași ocazie, MIRCEA BEURAN a început să vorbească tare, i-a spus că el este corect, transparent, că nu păstrează posturi „nici pentru maică-sa nici pentru taică-su” și că deocamdată nu există posturi.

Acesta este istoricul faptelor, în opinia parchetului astfel cum a rezultat din cele sesizate (denunț), iar mai apoi declarate (în data de 14.01.2020) de denunțătoarea Haiducu Carmen (vol.2, f.1).

Tribunalul a arătat că, în opinia parchetului, acuzația adusă inculpatului se susține cu următoarele mijloace de probă: *declarațiile martorilor Haiducu Carmen, Haiducu Cornel, Haiducu Daniela, procese verbale redare convorbiri telefonice Sinescu Ioanel-Haiducu Carmen, procese verbale redare convorbiri ambientale Sinescu Ioanel-Haiducu Carmen, procese verbale redare convorbire telefonică Beuran Mircea-Lupu Cornelia, procese verbale redare convorbire ambientală Cioflan Bogdan-Haiducu Carmen, proces verbal redare convorbire ambientală Beuran Mircea-Haiducu Carmen, înregistrată cu mijloace proprii, procese verbale redare convorbiri ambientale Beuran Mircea-Haiducu Carmen, declarații inculpat Beuran Mircea, declarații martoră Ujică Daniela, declarație martoră Comșa Angelica, declarație martoră Barbu Cornelia Nicoleta, declarație martoră Turturoiu Rodica, declarație martor Sinescu Mircea.*

Prin încheierea de ședință de la data de 01.07.2020, pronunțată de Tribunalul București – Secția I Penală, rămasă definitivă prin încheierea Curții de Apel București numărul 110/15.03.2021, au fost respinse, ca neîntemeiate, cererile și excepțiile formulate de inculpatul Beuran Mircea, în baza art. 346 alin. 2 C. proc. pen., s-a constatat competența, legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr.82/P/2020 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, privind pe inculpatul Beuran Mircea, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, dispunând începerea judecării cauzei privind pe inculpatul Beuran Mircea, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită prev. de art. 289 alin. 1 Cod penal rap la art. 6 din Legea nr.78/2000.

La termenul de judecată din data de **20.10.2021**, instanța a luat act de faptul că inculpatul **dorește ca judecarea cauzei să aibă loc potrivit procedurii obișnuite.**

Pe parcursul cercetării judecătorești, instanța a încuviințat și administrat proba cu înscrisuri, proba testimonială constând în audierea martorilor din rechizitoriu, în persoana numiților: Haiducu Carmen, Haiducu Cornel, Haiducu Daniela, Haiducu Cristina, Lupu Cornelia, Turtoiu Rodica, Ujică Daniela, Barbu Cornelia Nicoleta, Sinescu Mircea, Comșa Angelica, Cioflan Bogdan Alin și Sinescu Ioanel.

La termenul de judecată din data de **29.04.2022**, s-a procedat la reluarea cercetării judecătorești, ca urmare a schimbării completului de judecată, ulterior procedându-se la audierea martorilor: Dezkham Mahmoud, Haiducu Carmen, Haiducu Daniela, Haiducu

Cristina, Haiducu Cornel, Bardu Cornelia Nicoleta, Cioflan Bogdan Alin, Sinescu Ioanel, Comşa Angelica și Sinescu Mircea-Constantin.

La termenul de judecată din data de **03.11.2022**, s-a procedat la audierea inculpatului Beuran Mircea.

De asemenea, pentru inculpat a încuviințat și administrat proba cu înscrisuri.

Cu privire la **excluderea probelor administrate în faza de urmărire penală**, Tribunalul a reținut că prin Ordonanța nr. 2/P/2020 din data de 10.01.2020, s-a dispus începerea urmăririi penale in rem sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de luare de mită, faptă prev. de art. 289 alin. 1 din C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și complicitate la luare de mită, prev. de art. 48 C.pen. rap. la art. 289 alin. 1 din C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

În această Ordonanță (de începere a urmăririi penale in rem), s-a arătat că „din actul de sesizare rezultă că medicul BEURAN MIRCEA a fost de acord cu propunerea medicului HAIDUCU CARMEN și a primit suma de 10.000 euro de la aceasta, în scopurile arătate mai sus, numai după ce medicul SINESCU IOANEL, rectorul Universității de Medicină și Farmacie Carol Davila din București, l-a contactat și i-a transmis doleanțele denunțătoarei de a deveni asistent universitar în cadrul UMF Carol Davila București”.

Totodată, în această Ordonanță sunt descrise faptele de luare de mită, respectiv complicitate la luare de mită, iar în descrierea faptelor sunt amintite exclusiv două persoane: rectorul SINESCU IOANEL și medicul BEURAN MIRCEA.

Cercetările au fost demarate pentru ambele infracțiuni, fiind efectuate acte de urmărire penală atât cu privire la infracțiunea de luare de mită, cât și pentru infracțiunea de complicitate la luare de mită.

S-a observat, în cauză, că numitul IOANEL SINESCU este Rector al Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București și, drept urmare, este „conducător al unei instituții publice centrale”, ceea ce a atras competența Direcției Naționale Anticorupție, conform prev. art. 13 alin. 1 lit. b) din O.U.G. nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.

Ulterior, s-a dispus disjungerea cauzei față de inc. BEURAN MIRCEA (vol.1, pag.323), prin Ordonanța nr. 2/P/2020 din data de 15.04.2020.

În motivarea disjungerii, s-a arătat că se impune aceasta, având în vedere că:

1) cercetările privindu-l pe inculpatul BEURAN MIRCEA (luare de mită) sunt într-un stadiu avansat de cercetare, atât sub aspect probator, cât și sub aspect procesual, întrucât față de acesta s-a dispus deja punerea în mișcare a acțiunii penale;

2) față de inculpatul BEURAN MIRCEA (luare de mită) au fost dispuse măsuri preventive, ceea ce atrage cercetarea cu celeritate a cauzei privindu-l pe acesta;

3) în ce privește infracțiunea de complicitate la luare de mită (Sinescu Ioanel), cercetările nu sunt într-un stadiu la fel de avansat, fiind necesar ca probatoriul să fie suplimentat (infracțiunea este cea prev. de art. 48 C.pen. rap. la art. 289 alin. 1 din C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000);

4) în cauză au existat și alte sesizări, după punerea în mișcare a acțiunii penale, cu privire la care cercetările sunt în fază incipientă (s-a întocmit Ordonanță de începere a urmăririi penale in rem pentru săvârșirea infracțiunilor de hărțuire (autor necunoscut), prev. de art. 208 alin. 2 din C.p., răzbunare pentru ajutorul dat justiției (autor necunoscut), prevăzută de art. 274 din C.p., mărturie mincinoasă (presupus a fi săvârșită de Mahmoud Dezhkam) prevăzută de art. 273 alin. 1 din C.p., mărturie mincinoasă (presupus a fi săvârșită de Lupu Cornelia).

Ca urmare a disjungerii, Direcția Națională Anticorupție a rămas competentă să efectueze urmărirea penală în cauza privindu-l pe inculpatul Beuran Mircea, conform art. 13 alin. 5 din O.U.G. nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, care prevede

că „în cazul în care dispune disjungerea în cursul urmăririi penale, procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție poate continua efectuarea urmăririi penale și în cauza disjunsă.”

Totodată, parchetul a reținut că potrivit art. 13 din O.U.G. nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție:

(1) Sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite în una dintre următoarele condiții:

a) dacă, indiferent de calitatea persoanelor care le-au comis, au cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro ori dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 euro.

Valoarea totală primită de inculpat cu titlu de mită este, în opinia parchetului, de 10.007,5 Euro și este compusă din suma de 10.000 Euro (sumă cash), respectiv de 35 lei, care reprezintă valoarea cutiei tip „cadou”.

Conform istoricului Băncii Naționale a României, la data de 18.12.2018, 1 euro era cotate la 4,64 lei.

De asemenea, competența personală privind calitatea inc. BEURAN MIRCEA, conducător UMF „Carol Davila” București (Președinte al Senatului Universitar) al Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București - art. 13 alin. 1 lit. b) din O.U.G. nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, prin Decizia nr. 2495/29.01.2016 dr. BEURAN MIRCEA a fost ales în funcția de Președinte al Senatului Universitar, începând cu 28.01.2016 (vol.9, pag.12).

De asemenea, în cadrul UMF, doctorul Beuran Mircea îndeplinea și alte două funcții.

Astfel, prin Decizia nr. 4594/22.02.2016, dr. BEURAN MIRCEA a fost ales în funcția de Director de Departament – Departamentul 10, Facultatea de Medicină din cadrul UMF „Carol Davila” București, începând cu data de 29.02.2016.

De asemenea, prin Decizia nr. 4607/22.02.2016, dr. BEURAN MIRCEA a fost desemnat, începând cu 29.02.2016, ca Șef de Disciplină (fostul „Șef de Catedră”, în terminologia veche), Departamentul 10, Facultatea de Medicină, din cadrul UMF „Carol Davila” București.

Art. 13 alin. 1 din O.U.G. nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție arată următoarele:

(1) Sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite în una dintre următoarele condiții: (...)

b) dacă, indiferent de valoarea pagubei materiale ori de valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție, sunt comise de către: deputați; senatori (...); conducătorii autorităților și instituțiilor publice centrale și locale și persoanele cu funcții de control din cadrul acestora (...).

În primul rând, Tribunalul a reținut că infracțiunea de luare de mită, prev. de art. 289 alin. 1 din C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție este de competența în primă instanță a tribunalului, potrivit art. 36 alin.1 lit.a C.proc.pen., iar conform art. 56 alin.6 C.proc.pen. este competent să efectueze ori, după caz, să conducă și să supravegheze urmărirea penală procurorul de la parchetul corespunzător instanței care, potrivit legii, judecă în primă instanță cauza cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.

Potrivit art.63 alin.1 C.proc.pen., dispozițiile prevăzute la art.41-46 și 48 se aplică în mod corespunzător și în cursul urmăririi penale, iar la art.46 se prevede că, pentru motive temeinice privind buna desfășurare a judecății (a urmăririi penale), instanța (procurorul) poate dispune disjungerea acesteia cu privire la unii dintre inculpați sau la unele dintre infracțiuni.

Competența judecării cauzelor reunite rămâne dobândită chiar dacă pentru fapta sau pentru făptuitorul care a determinat competența unei anumite instanțe s-a dispus disjungerea [...] – art.44 alin.2 C.proc.pen., însă, conform art.63 alin.2 C.proc.pen., prevederile art.44 alin.2 C.proc.pen. nu se aplică în faza de urmărire penală.

Altfel spus, spre deosebire de faza de judecată, în cursul urmăririi penale, în situația în care procurorul dispune disjungerea cu privire la fapte care nu sunt de competența sa materială sau personală, regula este declinarea competenței în favoarea parchetului competent potrivit regulilor de drept comun.

În cauză, la prima vedere, față de temeiurile procedurale invocate de procuror în ordonanța de disjungere, s-ar fi impus declinarea competenței de a supraveghea urmărirea penală cu privire la infracțiunea de luare de mită procurorului de la parchetul de pe lângă tribunal, în schimb, însă, procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție a continuat să efectueze urmărirea penală în cauza disjunsă.

În continuare, Tribunalul a reținut că, deși procurorul a invocat o serie de dispoziții legale, acestea au fost demontate prin încheierea Curții de Apel București nr. 110/15.03.2021, cu excepția celor privind art. 13 alin. 5 din O.U.G. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, care prevede că „în cazul în care dispune disjungerea în cursul urmăririi penale, procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție poate continua efectuarea urmăririi penale și în cauza disjunsă.”

Astfel, prin încheierea anterioară, s-a reținut că „(...) pentru a răspunde acestor susțineri este necesară o analiză care, în mod obișnuit, ar excede obiectului camerei preliminare, respectiv aceea a obiectului material al infracțiunii de luare de mită.

Cum însă acest obiect material are influență asupra competenței de efectuare a urmăririi penale, Curtea consideră obligatorie analiza acestui aspect, pentru a satisface cerințele la care chiar apărarea a făcut referire în contestație, respectiv motivarea hotărârii.

Asfel, relativ la obiectul material al cauzei, Curtea apreciază corecte argumentele apărării, în sensul că obiectul real al infracțiunii de luare de mită îl poate constitui suma de 10.000 de euro, iar nu cutia în care a fost înmănată aceasta. Cutia respectivă nu poate fi considerată obiect material al infracțiunii, ci mijlocul prin care suma de bani ar fi fost înmănată, după cum putea fi remisă într-o sacoșă sau într-un plic, niciunul dintre aceste obiecte neputând fi considerate a fi obiect material al infracțiunii.

În consecință, este întemeiată susținerea apărării, în sensul că în mod artificial contravaloarea acestei cutii a fost adăugată valorii sumei de bani, presupus remisă cu titlu de mită, pentru a atrage competența materială a Direcției Naționale Anticorupție, în realitate nefiind incidente dispozițiile art. 13 al. 1 lit. a din OUG 43/2002.

Curtea apreciază întemeiată și susținerea apărării cu privire la competența personală Direcției Naționale Anticorupție relativ la funcția deținută de inculpatul Mircea Beuran de președinte al Senatului Universității, care nu este o funcție de conducere administrativă, în sensul Legii 1/2011, după cum corect arată apărarea.

Potrivit art. 208 al. 2 din Legea 1/2011, Senatul universitar își alege, prin vot secret, un președinte care conduce ședințele senatului universitar și reprezintă senatul universitar în raporturile cu rectorul.

Conform art. 13 al. 1 lit. b din OUG 43/2002, atrag competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea 78/2000 dacă, indiferent de valoarea pagubei materiale ori de valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție, sunt comise de către: (...) conducătorii autorităților și instituțiilor publice centrale și locale și persoanele cu funcții de control din cadrul acestora, cu excepția conducătorilor autorităților și instituțiilor publice de la nivelul orașelor și comunelor și a persoanelor cu funcții de control din cadrul acestora; (...).

Or, potrivit art. 208 al. 2 din Legea 1/2011, rolul președintelui senatului universității este de a conduce ședințele senatului și de a îl reprezenta în relația cu rectorul universității respective. În realitate, organul de conducere este senatul universității, iar nu președintele acestuia.

De asemenea, potrivit art. 207 alin. 2 din Legea nr. 1/2011, referitor la organele de conducere ale universității, printre funcțiile enumerate în mod expres de lege nu se regăsește și aceea de președinte al senatului, funcție pe care o ocupa inculpatul.

Ca atare, din această perspectivă, în privința inculpatului nu sunt incidente dispozițiile art. 13 al. 1 lit. b din OUG 43/2002.

Mai arată apărarea și că, ulterior, s-a apreciat că și dacă n-ar fi președinte de senat, inculpatul Beuran Mircea, în calitate de director de departament și în calitate de șef de disciplină, ar fi avut funcție de control, iar raportat la acest motiv, fără echivoc este atrasă competența Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție.

Potrivit art. 207 al. 4 din aceeași lege, La nivelul departamentului, directorul de departament și membrii consiliului departamentului sunt aleși prin votul universal, direct și secret al tuturor cadrelor didactice și de cercetare titulare.

Conform art. 213 al. 11 din Legea 1/2011, Directorul de departament realizează managementul și conducerea operativă a departamentului. În exercitarea acestei funcții, el este ajutat de consiliul departamentului, conform Cartei universitare. Directorul de departament răspunde de planurile de învățământ, de statele de funcții, de managementul cercetării și al calității și de managementul financiar al departamentului.

(12) Selecția, angajarea, evaluarea periodică, formarea, motivarea și încetarea relațiilor contractuale de muncă ale personalului sunt de răspunderea directorului de departament, a conducătorului școlii doctorale sau a decanului, conform prevederilor Cartei universitare.

Apărarea subliniază că funcțiile de control au fost analizate în jurisprudență, arătându-se că trebuie să existe atribuții concrete de control și corelativ, dacă există aceste atribuții de control, ar trebui să existe și căderea persoanei respective de a aplica sancțiuni ori de a lua măsuri în urma acestui control, însă aceste atribuții nu se regăsesc în fișa postului aparținând inculpatului Beuran Mircea, iar departamentul este format din profesori în specialitatea respectivă, toți angajați ai Universității de Medicină și Farmacie "Carol Davila" din București, un organ administrativ, care nu are personalitate juridică, compus din mai multe cadre didactice. Directorul de departament nu are nicio competență de a verifica sau de a-i controla pe aceștia ori de a dispune sancțiuni asupra acestora.

Cu privire la susținerea că atribuțiile de evaluare și analiză care se regăsesc în fișa postului sunt total diferite de atribuțiile de control, iar răspunderile inculpatului Mircea Beuran ca director de departament și șef de disciplină sunt total diferite de unele specifice unei activități de control, Curtea apreciază că sunt aspecte ce urmează a fi stabilite în concret de instanța de fond în cadrul cercetării judecătorești. Astfel, cu privire la calitatea inculpatului de "funcționar cu atribuții de control", Curtea apreciază de această dată că nu se poate pronunța în detaliu, revenind instanței de judecată atributul de a stabili acest aspect, însă până la acest moment procesual există cel puțin o aparență că inculpatul ar fi avut asemenea atribuții, raportat la textul art. 213 al. 11 și 12 din Legea 1/2011.

Ceea ce atrage însă cu evidentă competența Direcției Naționale Anticorupție de efectuare a urmăririi penale în prezenta cauză este calitatea numitului Sinescu Ioanel de rector al Universității "Carol Davila".

Astfel, conform art. 13 al. 1 lit. b din OUG 43/2002, atrag competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea 78/2000 dacă, indiferent de valoarea pagubei materiale ori de valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție, sunt comise de către: (...) conducătorii autorităților și instituțiilor publice centrale și locale și

persoanele cu funcții de control din cadrul acestora, cu excepția conducătorilor autorităților și instituțiilor publice de la nivelul orașelor și comunelor și a persoanelor cu funcții de control din cadrul acestora; (...).

Numitul Sinescu Ioanel are, fără îndoială, calitatea cerută de lege pentru ca urmărirea penală să fie efectuată de către Direcția Națională Anticorupție, în condițiile în care acesta avea calitatea de rector al Universității "Carol Davila", deci de conducător al unei instituții publice, aspect ce rezultă din dispozițiile art. 207 al. 2 și art. 213 al. 6 din Legea 1/2011, în care sunt descrise atribuțiile acestuia.

De asemenea, potrivit art. 13 al. 4 și 5 din OUG 43/2002, (4) Procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție efectuează în mod obligatoriu urmărirea penală pentru infracțiunile prevăzute la alin. (1) - (3).

(5) În cazul în care dispune disjungerea în cursul urmăririi penale, procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție poate continua efectuarea urmăririi penale și în cauza disjunsă.

Curtea reține că dosarul a fost înregistrat la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție ca urmare a sesizării, la data de 09.01.2020, de către denunțatoarea Haiducu Carmen, cu privire la presupusa săvârșire a faptei de luare de mită în luna decembrie 2018, în descrierea situației sesizate de aceasta făcându-se referire la numitul Sinescu Ioanel și la inculpatul Beuran Mircea.

La data de 10.01.2020 a fost emisă ordonanța prin care s-a dispus începerea urmăririi penale in rem sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de luare de mită, respectiv complicitate la luare de mită – filele 23-24 vol. 1 dup, ordonanță în care se face referire și la numitul Sinescu Ioanel.

Așa fiind, contrar celor arătate de apărare, atât denunțatoarea cât și primele acte emise de procuror au făcut referire la această persoană, astfel că nu a fost "adăugată" în mod artificial cauzei, pentru a atrage competența Direcției Naționale Anticorupție.

La data de 16.01.2020 denunțatoarei Haiducu Carmen i-a fost acordat statutul de colaborator autorizat, iar la data de 21.01.2020 s-a emis ordonanța prin care s-a autorizat folosirea acesteia în calitate de colaborator autorizat pentru o perioadă de 60 de zile, în intervalul 21.01.2020 – 20.03.2020.

Prin încheierea de la data de 22.01.2020 Tribunalul București – Secția I Penală a autorizat măsurile de supraveghere tehnică – interceptare, supraveghere, localizare prin mijloace de supraveghere tehnică a numiților Beuran Mircea, Sinescu Ioanel și Haiducu Carmen și a dispus autorizarea colaboratorului de a folosi dispozitive tehnice, pentru a obține fotografii și/sau înregistrări audio, pentru o perioadă de 30 de zile, de la data de 22.01.2020 la 20.02.2020 inclusiv – fila 57 și urm. vol. 3 dup.

La dosarul cauzei se află procesul verbal de redare a convorbirii ambientale din data de 28.01.2020 dintre numitul Sinescu Ioanel și colaboratoarea Haiducu Carmen – fila 99 și urm. vol. 3 dup.

De asemenea, la dosarul cauzei se află procesul verbal de redare a convorbirii ambientale din data de 05.02.2020 dintre colaboratoare și numitul Mircea Beuran – fila 73 și urm. vol. 3 dup.

Prin Ordonanța de la data de 11.02.2020 se dispune efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul Beuran Mircea – fila 46, vol. 1 dup., calitate ce îi este adusă acestuia la cunoștință la data de 13.02.2020 – proces verbal fila 49 vol. 1 dup.

La data de 13.02.2020 se dispune punerea în mișcare a acțiunii penale cu privire la inculpatul Beuran Mircea.

La data de 21.02.2020 este emisă ordonanța de extindere a urmăririi penale, in rem, sub aspectul infracțiunii de dare de mită.

Numitul Sinescu Ioanel este audiat în calitate de martor la data de 26.02.2020 – fila 138

vol. 2 dup.

Ulterior, la data de 15.04.20202 se dispune disjungerea cauzei sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de luare și dare de mită, formându-se dosarul nr. 82/P/2020, iar în dosarul nr. 2/P/2020 se efectuează în continuare cercetări in rem pentru complicitate la luare de mită, infracțiunile prev. de art. 208 și 273 C.p., precum și pentru mărturie mincinoasă cu privire la numiții Lupu Cornelia și Dezksam Mahmoud.”

Legea instituie așadar o prorogare de competență în favoarea parchetului specializat, facultativă însă, lăsată exclusiv la aprecierea procurorului din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție.

Prin decizia nr.231/2021 din data de **6 aprilie 2021**, publicată în Monitorul Oficial al României nr.613/22.06.2021 (așadar ulterior emiterii rechizitoriului și a soluționării cererilor și excepțiilor de către judecătorul de cameră preliminară -**15.03.2021**), Curtea Constituțională a României a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art.13 alin.5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție sunt neconstituționale, reținându-se că dispoziția legală încalcă dreptul la un proces echitabil, astfel cum acesta este reglementat la art.21 alin.3 din Constituție și la art.6 din Convenția europeană a drepturilor și libertăților fundamentale, dar și principiul legalității prevăzut de art.1 alin.5 din Constituția României.

La par.33 și 34 s-a arătat că, dacă dispoziția procesual penală criticată și-a găsit rațiunea în momentul intrării în vigoare a Codului de procedură penală, ale cărui dispoziții relativizau competența organelor de urmărire penală, prin sancționarea acesteia conform prevederilor art.282 din același cod, după pronunțarea de către Curtea Constituțională a Deciziei nr.302 din 4 mai 2017, menținerea acestei prorogări de competență în legislația procesual penală nu mai este posibilă, întrucât aceasta este contrară dispozițiilor procesual penale ce reglementează competența organelor de urmărire penală care constituie regula generală în această materie și a căror nerespectare este sancționată cu nulitatea absolută.

În aceste condiții, dispozițiile art.13 alin.5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.43/2002, care prevăd posibilitatea procurorului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție de a continua efectuarea urmăririi penale și în cauza disjunsă, atunci când procedează la disjungerea cauzei în cursul urmăririi penale, în condițiile în care obiectul cauzei disjuncte nu se încadrează în sfera de aplicare a prevederilor art.3 din aceeași ordonanță de urgență, sunt contrare Deciziei Curții Constituționale nr.302 din 4 mai 2017 – încălcându-se principiul legalității.

S-a mai arătat că dispoziția legală criticată introduce arbitrariul în aplicarea dispozițiilor procesual penale ce reglementează competența organelor de urmărire penală, lăsând la dispoziția procurorului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție asumarea sau nu a competenței de a efectua urmărirea penală în fiecare caz care se încadrează în ipoteza normei criticate, respectiv posibilitatea de apreciere a oportunității menținerii spre soluționare a cauzei penale disjuncte, al cărei obiect atrage competența organelor de urmărire penală de la parchetele de pe lângă instanțele de drept comun (par.36), apreciere care distorsionează, în mod implicit, competența instanțelor de a soluționa în primă instanță cauzele penale disjuncte, conform art.13 alin.5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 (par.37).

Prin urmare, aprecierea subiectivă a procurorului lipsește de previzibilitate dispozițiile legale supuse controlului, inculpatul neputând să anticipeze, prin interpretarea coroborată a dispozițiilor procesual penale incidente în cauză, chiar apelând la serviciile unui avocat, felul în care se va desfășura soluționarea cauzei penale în care are calitatea anterior menționată, încălcându-se dreptul la un proces echitabil (par.38).

Potrivit art.147 alin.1 din Constituția României, dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest

interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

Tribunalul a reținut că, deși decizia menționată a fost publicată în Monitorul Oficial al României în data de 22.06.2021, până în momentul soluționării cauzei, Guvernul/Parlamentul nu au pus în acord dispozițiile art.13 alin.5 din OUG nr.43/2002 cu dispozițiile Constituției, astfel că acestea și-au încetat efectele juridice și nu mai pot constitui fundament pentru prorogarea legală de competență, facultativă oricum, în favoarea parchetului specializat.

Conform art.147 alin.4 din legea fundamentală, deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.

A arătat că se pune în continuare problema dacă efectele deciziei Curții Constituționale a României se extind și asupra cauzelor în care a operat prorogarea legală de competență anterior publicării deciziei în Monitorul Oficial al României și în care urmărirea penală s-a încheiat odată cu emiterea actului de sesizare, respectiv asupra celor în care hotărârea de camera preliminară a rămas definitivă.

Mai întâi, tribunalul a reamintit faptul că, prin decizia Curții Constituționale a României nr.302/2017, publicată în Monitorul Oficial al României nr.566/17.07.2017 – la care se referă și Curtea Constituțională în decizia nr.231/2021, a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art.281 alin.1 lit.b C.proc.pen., care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională.

La par. 57 și 58 din această decizie s-a reținut că, deși este recunoscut faptul că nulitatea absolută nu poate interveni în cazul oricărei încălcări a normelor de procedură, Curtea a apreciat că aceasta trebuie să fie incidentă atunci când normele de procedură încălcate reglementează un domeniu cu implicații decisive asupra procesului penal. Referitor la normele de competență, Curtea a observat că, pentru buna desfășurare a activității organelor judiciare, se impune respectarea fermă a competenței lor materiale și după calitatea persoanei. Nerespectarea normelor legale privind competența materială și după calitatea persoanei produce o vătămare care constă în dereglarea mecanismului prin care este administrată justiția. Aceasta este și explicația pentru care încălcarea dispozițiilor legale privind această competență se sancționează în reglementarea anterioară (vechiul Cod de procedură penală) cu nulitatea absolută.

Or, s-a arătat în continuare, eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală permite aplicarea în procesul penal a unui criteriu subiectiv de apreciere din partea acestuia. Astfel, prin nereglementarea unei sancțiuni adecvate în cazul nerespectării de către organul de urmărire penală a competenței sale materiale și după calitatea persoanei, legiuitorul a creat premisa aplicării aleatorii a normelor de competență pe care le-a adoptat.

La par. 51 și 52, s-a mai arătat că tocmai importanța urmăririi penale ca fază distinctă a procesului penal a determinat înființarea unor organe de urmărire penală cu competențe speciale, fiind menționate Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și Direcția Națională Anticorupție. Înființarea unor structuri specializate presupune și o anumită competență specializată a acestora, strict determinată de lege, astfel că efectuarea sau supravegherea urmăririi penale în cauze care excedează acestei competențe determină o deturnare a scopului normelor legale ce au stat la baza înființării acestor structuri specializate.

S-a constatat de către Curte încălcarea art.1 alin.5 din Legea fundamentală.

Deși inițial, din cuprinsul considerentelor Deciziei nr.302/2017 (par.48) se desprindea mai degrabă ideea că nulitatea absolută ar interveni doar în situația în care un parchet ierarhic inferior efectuează sau supraveghează urmărirea penală în cauze care, potrivit legii, sunt date

în competența unui parchet ierarhic superior, prin decizia nr.633/2018, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr.1020 din data de 29 noiembrie 2018, referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară (control a priori), la par.754 s-a arătat, făcându-se referire la decizia nr.302/2017, că buna desfășurare a activității organelor judiciare impune respectarea fermă a competenței lor materiale și după calitatea persoanei, cu înlăturarea oricărei posibilități de aplicare aleatorie, ceea ce echivalează cu respectarea competenței materiale și după calitatea persoanei, atât a organelor judiciare superioare, cât și a celor inferioare. Decizia nr.231/2021 confirmă pe deplin această interpretare.

Jurisprudența ulterioară a Curții Constituționale a României a consacrat aplicarea dispozițiilor privind nulitatea absolută derivată din nerespectarea competenței materiale sau după calitatea persoanei a organului de urmărire penală și în cauzele pendinte, chiar și în lipsa intervenției legiuitorului, care nu a modificat în mod corespunzător prevederile art.281 alin.1 lit.b – de exemplu par.211 din decizia nr.26 din 16 ianuarie 2019 asupra cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Parlamentul României, Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte instanțe judecătorești, publicată Monitorul Oficial al României nr.193/12.03.2019, cu referire la excluderea unor probe obținute în mod nelegal: „prin urmare, având în vedere dispozițiile art.281 alin.1 lit.b C.proc.pen., coroborat cu decizia Curții Constituționale nr.302/2017 [...], revine Înaltei Curți de Casație și Justiție și celorlalte instanțe judecătorești, precum și Ministerului Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și unităților subordonate să verifice în cauzele pendinte, în ce măsură s-a produs o încălcare a dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, și să dispună măsurile legale corespunzătoare”.

Potrivit art.281 alin.3 C.proc.pen., încălcarea dispozițiilor legale prev. la alin.1 lit.b poate fi invocată în orice stare a procesului.

Revenind la teoria efectelor unei decizii de admitere a excepției de neconstituționalitate, prin decizia nr.126/03.03.2016, publicată în Monitorul Oficial nr.185 din 11.03.2016 (par.24 și 25), Curtea a reținut că „decizia de constatare a neconstituționalității face parte din ordinea juridică normativă, prin efectul acesteia prevederea neconstituțională încetându-și aplicarea pentru viitor” (Decizia nr.847 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.605 din 14 august 2008). În aceste condiții, decizia de constatare a neconstituționalității se va aplica în privința raporturilor juridice ce urmează a se naște după publicarea sa în Monitorul Oficial — *facta futura*, însă, având în vedere faptul că excepția de neconstituționalitate este, de principiu, o chestiune prejudicială, o problemă juridică a cărei rezolvare trebuie să precedă soluționarea litigiului cu care este conexă (potrivit Deciziei nr.660 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.525 din 2 august 2007) și un mijloc de apărare care nu pune în discuție fondul pretenției deduse judecării (în acest sens, Decizia nr.5 din 9 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.74 din 31 ianuarie 2007), Curtea a reținut că aceasta nu poate constitui doar un instrument de drept abstract, prin aplicarea deciziilor de constatare a neconstituționalității numai raporturilor juridice care urmează a se naște, deci unor situații viitoare ipotetice, întrucât și-ar pierde esențialmente caracterul concret. Așadar, Curtea a reținut că aplicarea pentru viitor a deciziilor sale vizează atât situațiile juridice ce urmează a se naște — *facta futura*, cât și situațiile juridice pendinte și, în mod excepțional, acelor situații care au devenit *facta praeterita* (posibilitatea de a solicita revizuirea conform art.453 alin.1 lit.f C.proc.pen.).

Curtea a mai arătat că **o decizie de admitere a excepției de neconstituționalitate se aplică în cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării acesteia — cauze pendinte**, în care respectivele dispoziții sunt aplicabile — indiferent de

invocarea excepției până la publicarea deciziei de admitere, întrucât ceea ce are relevanță în privința aplicării deciziei Curții este ca **raportul juridic guvernat de dispozițiile legii declarate neconstituționale să nu fie definitiv consolidat**. În acest mod, efectele deciziei de admitere a instanței de contencios constituțional se produc erga omnes.

Această teorie s-a reflectat și în materia nulităților, mai exact în cazul unor norme atributive de competență, deoarece prin decizia nr.51/2016 a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că sintagma „ori de alte organe specializate ale statului” din cuprinsul dispozițiilor art.142 alin.1 din Codul de procedură penală (punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică) este neconstituțională.

La par.52 Curtea a reamintit caracterul erga omnes și pentru viitor al deciziilor sale, prevăzut la art.147 alin.4 din Constituție. Aceasta înseamnă că, pe toată perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumția de constituționalitate, astfel încât decizia nu se va aplica în privința cauzelor definitiv soluționate până la data publicării sale, aplicându-se, însă, în mod corespunzător, în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată.

Judecătorul fondului a reținut că, potrivit jurisprudenței instanței de contencios constituțional, spre exemplu, Decizia Plenului Curții Constituționale nr.1 din data de 17 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.16 din 26 ianuarie 1995, sau Decizia nr.414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.291 din 4 mai 2010, autoritatea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. Soluția este aceeași și pentru efectul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale. Întrucât toate considerentele din cuprinsul unei decizii sprijină dispozitivul acesteia, autoritatea de lucru judecat și caracterul obligatoriu al soluției se răsfrânge asupra tuturor considerentelor deciziei – decizia nr.392/2017, publicată în Monitorul Oficial al României nr.504/30.07.2017.

În principal, în ceea ce privește **excluderea probelor administrate în faza de urmărire penală**, tribunalul a reținut că până la publicarea deciziei nr. 231/2021, dispozițiile art.13 alin.5 din O.U.G. nr.43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție s-au bucurat de prezumția de constituționalitate, însă, în faza de judecată, aceste probe nu mai pot fundamenta o soluție fie ea de condamnare, fie de achitare.

Acțiunea penală este mijlocul procesual, exercitat de Ministrul Public în numele societății, prin care se realizează acuzarea persoanelor care au săvârșit ori au participat la săvârșirea de infracțiuni atunci când există probe care ar putea justifica sesizarea instanței. Subiectul activ al raportului juridic de conflict, născut ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni, devine subiect pasiv al acțiunii penale, iar subiectul pasiv general al raportului juridic de conflict (statul), devine subiect activ al acțiunii penale, conturându-se astfel raportul juridic de drept procesual penal între subiecții activi și pasivi ai raportului juridic penal.

Totodată, prin decizia nr. 802/2017, publicată în Monitorul Oficial la data de 06.02.2018, Curtea Constituțională a permis invocarea nulității absolute și în faza de judecată, decizie pronunțată de curte tot în materia administrării probelor.

De asemenea, potrivit art. 102 alin.2 C.proc.pen ”probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal”

În aceste condiții, cu atât mai mult cu cât a intervenit un element de noutate (decizia Curții Constituționale), Tribunalul a apreciat că neaplicarea deciziei Curții Constituționale și în faza de judecată ar încălca principiul legalității și dreptul inculpatului la un proces echitabil.

În considerarea principiului general de drept potrivit căruia dispozițiile legale trebuie interpretate în sensul lor pozitiv, generator de efecte juridice, tribunalul a avut în vedere nu numai litera, ci și spiritul legii, urmărind ca rezultatul aplicării practice a acesteia să fie cât mai aproape de finalitatea urmărită de legiuitor.

Observând scopul urmărit în cuprinsul reglementărilor antereferate, precum și dreptul la un proces echitabil al inculpatului, Tribunalul a apreciat că acestea nu ar fi în concordanță cu o interpretare restrictivă a deciziilor Curții Constituționale.

Tribunalul a reținut că **speta este pendinte, limita finală a unui proces penal fiind reprezentată doar de pronunțarea hotărârii judecătorești definitive** (camera preliminară reprezentând doar o etapă a fazei de judecată), astfel că dispoziția legală este aplicabilă, influențând în continuare modul de desfășurare a procesului penal, în special din perspectiva competenței instanței de judecată, fiind îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege pentru ca decizia nr. 231/2021 să producă efecte în cauza de față.

A arătat că în susținerea acestei opinii este și doctrina de specialitate (*Ion Neagu - Tratat de procedură penală, Parte generală, Ed. Universul juridic, 2018, fil. 206*) din care reiese faptul că **faza de judecată presupune, ca regulă, desfășurarea unei etape pregătitoare, și anume camera preliminară, camera preliminară nefiind astfel cum am amintit mai sus o fază de sine stătătoare a procesului penal, pentru a putea considera că prezenta cauză nu mai este pendinte.**

Concluzionând sub acest aspect, Tribunalul a reținut că, procedura de cameră preliminară reprezintă o etapă care aparține fazei de judecată, și nu o fază procesuală autonomă a procesului penal.

Așadar, prezenta decizie se aplică în cauza pendinte chiar dacă în cuprinsul acesteia nu s-a făcut nicio referire la cauzele penale pendinte, deoarece efectele deciziilor sunt prevăzute de Constituție, teoria privind modalitatea de aplicare a acestora fiind dezvoltată, după cum s-a arătat, în jurisprudența instanței de contencios constituțional.

Ar însemna, de exemplu, să se accepte ideea că în cazul punerii în executare a mandatelor de supraveghere tehnică de către un organ necompetent să se aplice nulitatea absolută și în cauzele pendinte, deși inclusiv în această situație dispoziția legală care permitea efectuarea procedurii probator în aceste condiții se bucura de prezumția de neconstituționalitate, cu motivarea că instanța de contencios constituțional a menționat expres acest lucru în considerente, pe când într-o situație precum cea din cauză, deși administrarea tuturor probelor în faza de urmărire penală pe baza unei dispoziții legale care încalcă dreptul la un proces echitabil și principiul legalității a fost făcută de către un organ necompetent, nulitatea absolută să intervină doar în cauzele viitoare, pe considerentul că în decizia Curții Constituționale a României nu s-a făcut nicio precizare în sens contrar.

Tribunalul a reținut că aplicarea deciziei nr.231/2021 în cauza de față respectă dispozițiile art.147 alin.4 teza a II-a din Constituția României și astfel urmărirea penală în prezenta cauză a fost efectuată de un organ de urmărire penală necompetent, respectiv de un procuror din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, deși competența de a conduce și supraveghea urmărirea penală îi revenea, după materie, procurorului din cadrul parchetului de pe lângă tribunal.

În consecință, constatarea nulității nu mai este condiționată de celelalte cerințe prevăzute în art. 282 C. proc. pen. în cazul nulității relative (prin nerespectarea cerinței legale să se aducă o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali; vătămarea să nu poată fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului; vătămarea să privească un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate; nulitatea să fie invocată în termenul prevăzut de lege).

În cazul nulității absolute, vătămarea procesuală este prezumată *iuris et de iure*. Din acest motiv, nu mai trebuie analizată existența și calitatea vătămării procesuale cauzate prin efectuarea urmăririi penale de un parchet necompetent.

A arătat că urmare a constatării nulității procedurii probator, se va constata și nulitatea probelor astfel obținute, așa încât, în temeiul art. 102 alin. (2)-(4) C. proc. pen., se impune

excluderea din materialul probator a tuturor probelor administrate în faza de urmărire penală, cu excepția înregistrării efectuate de Haiducu Carmen.

Un alt argument în susținerea nelegalității și neloialității administrării probelor în faza de urmărire penală, îl constituie modul artificial în care parchetul și-a atras competența în prezenta cauză, prin formularea unei acuzații *in rem*, sens în care a și disjuns cauza, clasată ulterior, fără a se efectua vreun act de urmărire penală, la câteva zile după finalizarea procedurii camerei preliminare în speța de față.

Astfel, tribunalul a reținut că ordonanța de clasare a fost emisă la câteva zile (05.04.2021) după finalizarea procedurii de cameră preliminară, iar în dosarul disjuns nu s-a efectuat niciun act de urmărire penală (adresa DNA nr. 2/P/2020 din data de 09.02.2022 înaintată instanței pentru termenul de judecată din 23.02.2022), astfel că SINESCU IOANEL nu a primit nicio calitate care să presupună că a comis infracțiunea de complicitate la luare de mită.

Mai mult, pe tot parcursul cercetărilor, SINESCU IOANEL a avut doar calitate procesuală de martor, iar nu de suspect ori inculpat, iar soluția de clasare s-a dispus pentru temeiul **inexistenței faptei**.

Or, un astfel de procedeu este nu doar lipsit de loialitate, ci și de rigoare juridică, singurul remediu fiind sancționarea cu nulitate absolută, și, pe cale de consecință, excluderea tuturor probelor administrate de Direcția Națională Anticorupție în faza de urmărire penală, cu excepția înregistrării ambientale efectuate de martora denunțătoare.

În continuare, Tribunalul a apreciat că, astfel cum a reținut și completul de cameră preliminară, cade în sarcina sa lămurirea aspectului dacă inculpatul avea funcție de control în cadrul Universității.

Judecătorul fondului a reținut că dispozițiile invocate de parchet, și anume art. 207 alin. 4 din Legea educației, art. 213 alin. 11 și alin.12 din aceeași lege, necesită o interpretare teleologică și sistematică, coroborate în mod evident cu dispozițiile art. 207 alin. (2 ind.1) și (2 ind.2) din același act normativ.

Tribunalul a arătat că pentru a putea reține că inculpatul avea în concret funcție de control trebuie să existe efectiv și nu teoretic atribuții concrete de control, iar dacă există aceste atribuții de control, ar trebui să existe și căderea persoanei respective de a aplica sancțiuni ori de a lua măsuri în urma exercitării acestei prerogative, însă aceste atribuții nu se regăsesc în fișa postului aparținând inculpatului Beuran Mircea. Mai mult, departamentul unde acesta își desfășura activitatea este format din profesori în specialitatea respectivă, toți angajați ai Universității de Medicină și Farmacie "Carol Davila" din București, un organ administrativ, care nu are personalitate juridică, compus astfel numai din cadre didactice.

Directorul de departament nu are nicio competență de a verifica sau de a-i controla pe aceștia ori de a dispune sancțiuni asupra acestora ci doar posibilitatea de a coordona departamentul respectiv.

În acest sens, sintagma **"realizează managementul și conducerea operativă a departamentului"** nu echivalează cu "exercită controlul departamentului", astfel că, Judecătorul fondului a reținut că inculpatul BEURAN MIRCEA nu avea atribuții de control, ci de coordonare, evaluare și analiză, cele patru noțiuni nefiind sinonime.

În acord cu cele invocate de către inculpat prin apărător, tribunalul a arătat că legiuitorul a avut în vedere, în reglementarea articolelor antereferte, o activitate prin care funcționarul cu atribuții de control să poată aplica sancțiuni, iar nu „observarea, compararea, aprobarea, raportarea, coordonarea, verificarea, analiza, autorizarea, supervizarea, examinarea, separarea funcțiilor și monitorizarea”, astfel cum s-a reținut prin rechizitoriu la pag.142.

Sintetizând, din interpretarea sistematică și teleologică a întregii reglementări privind îndeplinirea noțiunii de **"persoană cu funcție de control"**, tribunalul a reținut că directorul de departament nu are atribuții de control în cadrul instituției publice și nici nu ar avea cum să aibă, fiind tot un cadru didactic, alături de celelalte cadre didactice care compun departamentul,

atribuțiile sale fiind enumerate generic la art. 207 alin. (2 ind.2) din Legea nr. 1/2011. Directorul de departament realizează managementul și conducerea operativă a departamentului, fiind ajutat în exercitarea acestei funcții de consiliul departamentului, conform Cartei Universitare.

Astfel, dispozițiile legale anterior indicate reliefează că directorul de departament coordonează strict departamentul respectiv, spre deosebire de rectorul universității sau decanul facultății care exercită în mod concret atribuții de control și nu doar iluzoriu.

A subliniat că **noțiunea de control nu este identică cu noțiunea de management, respectiv coordonare**, iar în lipsa unor dovezi temeinice în acuzare, tribunalul a reținut că și sub acest aspect dubiul îi profită **inculpatului**, iar teza nelegalității și neloialității administrării probelor administrate în cursul urmăririi penale se aplică și ca urmare a acestor considerente, cu atât mai mult cu cât în mod evident parchetul a folosit un alt artificiu pentru a-și atrage competența.

În susținerea celor învederate și în acord cu cele invocate de către inculpat, tribunalul a arătat că atunci când a încadrat fapta denunțatoarei prin raportare la disp. art. 290 C.p., rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000, procurorul nu a avut în vedere și dispozițiile art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, potrivit cărora „fapta de dare de mită săvârșită față de una dintre persoanele prevăzute la alin. (1) sau față de un funcționar cu atribuții de control se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 255 din Codul penal, al cărei maxim se majorează cu 2 ani”, **ceea ce subliniază faptul că procurorul nu a avut în vedere funcția de control deținută de inculpat.**

Analizând susținerea procurorului de caz expusă în rechizitoriu și care arată că inculpatul Beuran Mircea avea atribuții de control potrivit fișei postului, Judecătorul fondului a reținut din interpretarea sistematică a Legii nr. 78/2000 coroborat cu art. 13 alin. 1 lit. b din O.U.G. nr.43/2002, astfel cum s-a arătat și în doctrina de specialitate (Infrafracțiuni prevăzute în legi speciale, comentarii și explicații, ediția 5, editura C.H. Beck, coord. Mihai Adrian Hotca, M. Gorunescu, N. Neagu, s.a., pag. 458 - 459) **că atribuțiile de control trebuie prevăzute în mod expres în lege, aspect neîndeplinit în cauză.**

În continuare, Tribunalul a apreciat că nici din probatoriul administrat în cursul cercetării judecătorești nu reiese dincolo de orice dubiu că inculpatul Beuran Mircea avea atribuții de control.

Judecătorul fondului a avut în vedere că niciun martor audiat în cursul cercetării judecătorești nu a susținut ipoteza că inculpatul ar fi avut funcții de control, nici măcar denunțatoarea Haiducu Carmen, care era doctoranda profesorului Beuran.

Astfel, a constatat că declarațiile inculpatului sub acest aspect se coroborează cu cele ale martorei Lupu Cornelia și ale martorului Sinescu Ioanel, singurele persoane care ar fi putut cunoaște atribuțiile concrete ale inculpatului în cadrul Universității.

A reținut că martora Lupu Cornelia a arătat în mod expres că în cadrul universității erau proceduri prin care inculpatul putea face propuneri, **dar existau alte mecanisme de luare a deciziilor – mecanisme colective**, în vreme ce martorul Sinescu Ioanel a arătat că inculpatul Mircea Beuran avea atribuții cu privire la **inițierea acestor demersuri, inițiere care - în opinia judecătorului de la fond - nu echivalează sub nicio formă cu atribuții de control.**

Sub aspectul loialității administrării probelor și pe cale de consecință prin raportare la principiul garantării dreptului la apărare al inculpatului, judecătorul fondului a constatat că nici în ordonanța de efectuare a urmăririi penale față de suspect și nici în cea de punere în mișcare a acțiunii penale, procurorul nu a menționat că inculpatul BEURAN MIRCEA a săvârșit presupusa infracțiune și în calitatea sa de persoană cu atribuții de control, împrejurarea fiind invocată abia în rechizitoriu, în capitolul dedicat „competenței”, **aspect care încalcă în mod flagrant dreptul la apărare al inculpatului.**

Legat de soluția de excludere a probelor, a reținut că, prin Decizia nr. 22 din 18 ianuarie 2018 a Curții Constituționale (publicată în M. Of. nr. 177 din 26 februarie 2018), a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) C. proc. pen. și s-a constatat că

acestea sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „excluderea probei” din cuprinsul lor se înțelege și eliminarea mijloacelor de probă din dosarul cauzei.

Cu toate acestea, Tribunalul a reținut că eliminarea mijloacelor de probă din dosarul cauzei, poate fi făcută doar în procedura de cameră preliminară, **singurul efect în cursul judecătii fiind acela că instanța nu le poate avea în vedere la dispunerea unei soluții.**

Cu toate că legislația națională nu prevede un remediu pentru corectarea viciilor rechizitoriului după finalizarea procedurii de cameră preliminară și pe durata judecătii, instanța de fond a arătat că, în jurisprudența sa recentă, CJUE a statornicit prin Hotărârea din data de 21 octombrie 2021, ZX, C-282/20, EU:C:2021:874 (<https://curia.europa.eu/>), că «articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale care nu prevede o cale procedurală ce permite să se remedieze după ședința preliminară într-o cauză penală neclaritățile și lacunele din conținutul rechizitoriului care aduc atingere dreptului persoanei acuzate de a i se comunica informații detaliate cu privire la acuzare».

Totodată, aceleași dispoziții legale unionale «trebuie interpretate în sensul că instanța de trimitere este obligată să efectueze, în măsura posibilului, o interpretare conformă a legislației naționale privind modificarea acuzării care să permită procurorului să remedieze neclaritățile și lacunele din conținutul rechizitoriului în cadrul ședinței de judecată, protejând în același timp în mod activ și real dreptul la apărare al persoanei acuzate. Numai în cazul în care consideră că o interpretare conformă în acest sens nu este posibilă, instanța de trimitere trebuie să lase neaplicată dispoziția națională care interzice suspendarea procedurii judiciare și trimiterea cauzei la procuror pentru ca acesta să întocmească un nou rechizitoriu» (subl.n.).

În considerarea celor statuate de CJUE în cauza C-282/20 și procedând la interpretarea conformă a legislației interne, Tribunalul a apreciat că singura alternativă prin intermediul căreia să fie posibilă îndreptarea viciilor de fond din rechizitoriul este excluderea probelor administrate în faza de urmărire penală, cu excepția înregistrării efectuate de Haiducu Carmen (aceasta nefiind efectuată de organul de urmărire penală necompetent), instanța urmând a avea în vedere probele administrate în faza de judecată.

Tribunalul a reținut că legislația națională trebuie completată cu normele și jurisprudența europene, care au prevalență. Altminteri s-ar ajunge la situația în care s-ar pronunța o soluție de condamnare sau achitare în pofida unui caz de nulitate absolută. Mai mult, s-ar crea și un precedent periculos, care ar valida un modus operandi al organelor de urmărire penală plasat în afara legii, un tertip, un șiretlic chiar, ce se va răsfrânge negativ asupra hotărârilor judecătorești ce vor fi pronunțate în viitor. Or, acolo unde normele penale interne nu acoperă juridic o situație factuală, remediu stă în normele europene, așa cum, de altfel, se întâmplă deja în practica judiciară de la noi.

Tribunalul a arătat că, în cursul judecătii, soluțiile care se pot pronunța în cauză sunt cele prevăzute la art. 396 C.pr.pen., neputându-se dispune trimiterea cauzei în etapa camerei preliminare sau soluțiile prevăzute de art. 346 alin. (3) C.pr.pen. (restituirea cauzei la parchet), astfel că singurul remediu procesual în această etapă este excluderea probelor administrate în faza de urmărire penală cu excepția înregistrării ambientale efectuate de numita Haiducu Carmen, instanța urmând a avea în vedere probele administrate în faza judecătii, precum și înregistrarea ambientală efectuate de numita Haiducu Carmen (și nu procesul verbal de redare a interceptărilor).

În continuare, a reținut că, în esență, analiza în cauză constă în evaluarea credibilității probelor administrate în acuzare și în apărare, în scopul de a se stabili dacă standardul probei dincolo de orice îndoială rezonabilă este satisfăcut pentru a se reține temeinicia acuzației formulate de procuror.

Prin raportare la aspecte de natură teoretică, Judecătorul fondului a concluzionat **că pot fi reținute în cauză numai situațiile de fapt care sunt rezultate din probe fiabile și care se află în vecinătatea certitudinii, iar orice dubiu profită inculpatului în scopul garantării prezumției de nevinovăție.**

Analizând ansamblul probator administrat în cauză, după excluderea probelor administrate în cursul urmăririi penale, reținând probele administrate pe parcursul cercetării judecătorești, precum și înregistrarea ambiantală efectuată de martorul denunțator, prin prisma acuzațiilor și a apărărilor formulate și a dispozițiilor legale în materie, tribunalul reține următoarele:

Denunțătoarea Haiducu Carmen este medic specialist chirurgie generală și doctorand în științe medicale.

Coordonatorul lucrării de doctorat al numitei Haiducu Carmen era profesorul doctor Beuran Mircea, inculpatul din prezenta cauză.

Denunțătoarea Haiducu Carmen a lucrat ca medic rezident (specialitatea Chirurgie generală) în cadrul Secției Chirurgie Generală I din cadrul SCUB Floreasca. În toamna anului 2018, Haiducu Carmen a promovat examenul de medic specialist.

Intenția sa era de a lucra ca medic, în continuare, în cadrul SCUB Floreasca, întrucât, astfel cum însăși a afirmat, era o unitate medicală în care se simțea valorizată din punct de vedere uman și profesional.

În acest sens, în luna noiembrie 2018 a purtat o discuție cu inculpatul Mircea Beuran, care era șeful Secției Chirurgie III din cadrul SCUB Floreasca, din care martora a înțeles că nu sunt posturi libere în cadrul unității antereferite.

În această situație, martora Haiducu Carmen s-a gândit la o altă posibilitate, respectiv aceea de a fi angajată a Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” București (denumită în continuare UMF) în calitate de asistent universitar și de a practica, astfel, în cadrul Spitalului, unde funcționează Clinica Chirurgie din cadrul UMF (din cadrul Departamentului 10).

Drept urmare, martora Haiducu Carmen avea două posibilități de a continua să-și desfășoare activitatea medicală în cadrul SCUB Floreasca:

1) ca angajată a Spitalului (SCUB Floreasca), cu contract de muncă, în calitate de medic, în rețeaua Ministerului Sănătății;

2) ca angajată a Universității „Carol Davila” (UMF), în calitate de asistent universitar (*n.b.*: însă doar pe perioadă determinată, având în vedere calitatea sa de doctorand), în rețeaua Ministerului Educației. În această calitate, martora își putea desfășura activitatea didactică (dar și medicală) în cadrul SCUB Floreasca.

Întrucât martora Haiducu Carmen a conștientizat că nu poate accede la varianta prezentată la pct. 1, s-a reorientat și a început să depună demersurile pentru obținerea unui post de asistent universitar pe perioadă determinată.

Având în vedere că ar fi urmat să fie angajată în cadrul Universității, martora Haiducu Carmen a încercat să obțină referințe și recomandări de la cel mai înalt nivel al Universității.

Pentru aceasta, martora Haiducu Carmen a luat legătura cu un cunoscut (amic), avocatul Cioflan Bogdan, care, prin intermediul avocatului Sinescu Mircea, i-a mijlocit acesteia o întrevedere cu Rectorul Universității, martorul Sinescu Ioanel.

Cu toate acestea, Tribunalul a apreciat că din probatoriul administrat în cursul judecății **nu reiese dincolo de orice dubiu** că inculpatul BEURAN MIRCEA a primit, la data de 18.12.2018, suma de 10.000 euro de la Haiducu CARMEN (medic specialist chirurgie generală, doctorand în cadrul UMF „Carol Davila” București), în legătură cu îndeplinirea unor acte ce intrau în îndatoririle sale de serviciu, relative la ocuparea de către Haiducu Carmen a unui post de asistent universitar pe perioadă determinată (în specialitatea chirurgie generală în cadrul UMF „Carol Davila” București).

A arătat că infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art.289 alin.1, are ca obiect juridic relațiile sociale care se nasc și se dezvoltă în legătură cu desfășurarea a atribuțiilor de serviciu de către funcționarul public ce constituie subiectul său activ calificat, și se realizează sub aspectul elementului material al laturii obiective prin oricare dintre acțiunile în mod alternativ menționate în acea normă, respectiv primirea, pretinderea sau acceptarea promisiunii de bani ori alte foloase necuvenite, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, iar, din perspectiva laturii subiective, reclamă existența vinovăției, în forma intenției, care poate fi atât directă, cât și indirectă, ceea ce înseamnă că făptuitorul prevede și, totodată, fie urmărește, fie doar acceptă că banii ori foloasele necuvenite primite, pretinse sau acceptate ca promisiune sunt în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau cu îndeplinirea unui act contrar acelor îndatoriri, indiferent dacă actul de serviciu ori actul contrar îndatoririlor de serviciu este sau nu realizat.

Inculpatul a negat săvârșirea faptei, oferind instanței de judecată argumente pertinente și credibile cu privire la netemeinicia acuzației reținute în sarcina sa, iar tribunalul a apreciat că probatoriul cauzei nu confirmă, *dincolo de orice îndoială rezonabilă*, faptul că inculpatul ar fi primit vreo sumă de bani cu titlu de mită.

Astfel, fiind audiat în cursul judecății, inculpatul BEURAN MIRCEA a precizat că:

”(..)

La nivelul Facultății am fost ales șef disciplină chirurgie în cadrul Spitalului Floreasca, tot la nivelul facultății am ocupat și funcția de director al departamentului de chirurgie din facultatea de medicină, funcție pentru care am fost ales prin votul tuturor cadrelor didactice cu specializarea chirurgie din cadrul universității. O a treia funcție ocupată de mine în mediul universitar a fost și cea de președinte al senatului în perioada 2016-2020 și această alegere a fost desemnată prin vot.

Prin raportare la toate funcțiile la care am făcut trimitere mai sus arăt în fața instanței că întotdeauna mi-am îndeplinit responsabilitățile în spiritul și în limita legalității impusă de fișa postului pentru fiecare dintre acestea.

Raportat la declarația formulată de martorul Sinescu Ioanel la termenul anterior înțeleg să fac următoarea precizare și completare a informației pe care dumnealui a transmis-o: Nu aveam responsabilitatea directă de a propune, de a scoate un post pentru a o ajuta pe Haiducu Carmen, la concurs. Această procedură poate fi inițiată numai după ce în statul de funcții apare un astfel de post vacant, iar un astfel de post vacant poate apărea doar după un calcul al Administrației Universității, ca urmare a unei analize care să justifice o astfel de măsură, urmare a numărului de ore, de studenți, de cadre didactice, urmând ca universitatea să aloce unui astfel de post resursa financiară aferentă.

Ca atare, concluzionez că întreaga responsabilitate a scoaterii unui astfel de post, precum viza martorul denunțator Haiducu Carmen în prezenta cauză nu era responsabilitatea mea directă și nici nu se găsea în ștutul de funcții pe care eu îl gestionam sau de care răspundeam un astfel de post vacant.

Doamna doctor Haiducu Carmen a fost absolventă a facultății de medicină în specializarea chirurgie, iar aceasta încă din perioada studiilor universitare și a îmbogățit cunoștințele desfășurând activitatea practică în cadrul Spitalului Clinic de Urgență Floreasca. Doamna doctor în perioada de formare a avut activitatea practică chirurgicală în secția I Chirurgie,(...)

În această calitate de profesor îndeplinesc și responsabilitatea de coordonator de doctorat. În fiecare an sunt scoase unul sau două locuri la școala doctorală, locuri destinate persoanelor care realizează performanțe. La un moment dat Haiducu Carmen a promovat un astfel de examen obținând calitatea de medic doctorand în cadrul universității. Primul an din cei patru sau cinci de școală doctorală are rolul de pregătire a celui ce a promovat examenul de selecție. Încă din primul an după ce a fost admisă la școala doctorală Haiducu Carmen a

fost interesată adresându-mi întrebări în acest sens despre existența posibilității ocupării unui post de asistent universitar pe perioadă determinată. Întotdeauna i-am oferit același răspuns, în sensul de a consulta informațiile publice existente pe site-ul facultății vis a vis de modalitate de derulare, de etapele și de pașii care trebuie parcurși în acest sens. Niciodată nu i-am sugerat, afirmat sau prezentat situația în sensul de a putea să înclac dispozițiile legale sau procedura existență în acest sens în favoarea dumneai.

La un moment dat neputând să precizez acest moment am avut și eu discuție cu rectorul UMF Sinescu Ioanel, care și dumnealui mi-a confirmat că a purtat discuții pe acest subiect cu numita Haiducu Carmen. Răspunsul și întotdeauna discuțiile dintre noi au fost în sensul necesității de a respecta procedura și dispozițiile legale în acest sens.

Pe data de 13.02.2020 în jurul orei 6 dimineața sunt supus măsurii percheziției domiciliare, atât la domiciliu, cât și la locul de muncă fiindu-mi adus la cunoștință pe scurt de către organele de urmărire penală despre obiectul cauzei de față. Am fost încunoștințat despre faptul că este căutată o cutie de cadou ce conține suma de 10 000 euro în bancnote de 500 euro, (...)

La momentul la care percheziția s-a finalizat nu a fost găsit la domiciliul meu sau la birou nici un bun care să fie ridicat, respectiv nicio cutiuță, singurele lucruri despre care am cunoștință că au fost ridicate cu aceasta ocazie fiind reprezentată de diverse sume de bani de la domiciliul meu. Arăt faptul că nu au fost ridicați nici o pereche de butoni și nicio cutie (Nu au putut fi identificați butoni).

(...)

Dat fiind faptul că această percheziție a avut loc în cursul lunii februarie 2020 și s-a făcut trimitere la date și informații sau eventuale aspecte sau situații de fapt ce s-ar fi petrecut în cursul lunii decembrie 2018 în mod evident nu mi-am putut aminti și nici nu am putut să fac legăturile pe moment, memoria nu a ajutat dată fiind perioada lungă de timp ce trecuse.

Chiar și la acest moment susțin în fața instanței de judecată cum de altfel am susținut încă de atunci că nu am avut în niciun moment vreo discuție cu Haiducu Carmen legată de necesitatea oferirii, respectiv a primi de către subsemnatul a vreunei sume de bani. Înainte de această percheziție înainte cu câteva zile, mai exact pe 05.02.2020 m-am trezit cu Haiducu Carmen care a solicitat să avem o discuție în cabinetul meu. Am purtat această discuție din respect pentru Haiducu Carmen și am primit-o în biroul meu, ocazie cu care și-a exprimat din nou punctul de vedere în sensul de a mă ruga să o ajut cu identificarea unui post pentru a-și continua desfășurarea activității în București. I-am susținut și cu această ocazie aceeași situație pe care i-am prezentat-o și în precedent și pentru a nu trăi cu senzația unei informații trunchiate sau necorespunzătoare îmi amintesc că părea agitată, am apelat-o pe doamna Lupu Cornelia, discuția fiind pe speaker, fiindu-i transmisă aceeași informație pe care ia-am transmis-o și eu doamnei Haiducu Carmen. Tot cu ocazia acelei discuții dumneai m-a întrebat în mod direct cu suma de bani pe care mi-a oferit-o, moment în care am rămas surprins și am întrebat-o la ce se referă.

Needucându-mi aminte și neînțelegând la care moment face trimitere, dat fiind și faptul că în ziua respectivă aveam un program încărcat cu multiple intervenții chirurgicale de realizat potrivit planificării i-am transmis lui Haiducu Carmen să purtăm această discuție la un moment ulterior, deși acest aspect poate părea ca o confirmare pentru instanța de judecată a faptului că am primit din partea ei suma de 10 000 euro **înțeleg să neg vehement această acuzație**, singurul motiv pentru care i-am indicat să purtăm discuția la un moment ulterior a fost determinat de faptul că se prezentase la mine ca fiind recomandată de domnul rector și având o situație de ordin personal deosebită în cadrul clinicii noastre.

Când fac trimitere la situația ei de ordin personal înțeleg să prezint în fața instanței de judecată faptul că în perioada anului 2020 am trăit un eveniment destul de copleșitor din punct de vedere profesional cu implicații atât de natură penală, cât și civilă, prin care un pacient a

ajuns să ardă pe masa de spital în timp ce se afla sub supravegherea medicilor pe care îi coordonam. Acest caz a fost și unul puternic mediatizat, fiind un caz de care nu mă consider vinovat și despre care la momentul respectiv voiam să aflu cine se face vinovat și cine încerca să mă scoată pe mine țap ispășitor.

(..)

Nu pot să îmi explic cum am ajuns în această situație și care au fost motivele care au determinat-o pe Haiducu Carmen să formuleze acest denunț, cred totuși că există o preocupare de înlăturare a ultimilor oameni pregătiți din domeniul educațional și medical care are un pivot politic și pot să fac trimitere în mod direct la domnul deputat Ungureanu Emanuel care are un rol esențial în schimbarea de cadre de la nivelul Ministerului Sănătății și cred că la un moment dat în scandalul mediatic aferent cazului meu a și arătat că a avut un contact direct cu Haiducu Carmen prin care i-a sugerat să întreprindă demersurile legale.”

Tribunalul a constatat că declarațiile inculpatului se coroborează și cu declarațiile martorilor Dezkhah Mahmoud, Lupu Cornelia, Ujică Daniela, Turtoiu Rodica, Barbu Cornelia-Nicoleta, Cioflan Bogdan-Alin, Sinescu Ioanel și Comșa Angelica.

Astfel, fiind audiat la termenul de judecată din data de 24.09.2022, martorul Dezkhah Mahmoud a arătat că deși îl cunoaște pe Haiducu Cornel de prin 2005-2006, nu a efectuat tranzacția de 10.000 euro. Ba mai mult, martorul a arătat că a avut o discuție, la inițiativa lui cu soția domnului Haiducu Cornel în cursul anului 2020, la telefon când pe fundal era și Haiducu Cornel în acea conversație, și aceștia i-au comunicat că uneia dintre fiicele dumnealor i-ar fi dispărut o sumă de bani de la locul de muncă, respectiv suma de 10.000 euro, și că acesta este motivul pentru care a fost solicitat în vederea audierii la DNA, martorul neînțelegând de ce a fost chemat, atâta timp cât tranzacția nu a fost efectuată la casa lui de amanet.

Fiind audiată la termenele din data de 17.12.2021, respectiv 02.09.2022, martora Lupu Cornelia a arătat că lucrează la UMF Carol Davila din anul 2012, iar în perioada 2018-2020 a deținut funcția de director resurse umane.

În cursul lunii ianuarie 2020, martora a arătat că a primit un telefon de la BEURAN MIRCEA, în jurul orei 10:30, iar acesta i-a spus că ar fi vorbit cu ea în toamna anului 2019 despre analiza ce ar urma să o facă cu privire la modificările la statele de funcții. ”Precizez că la începutul discuției, MIRCEA BEURAN îmi spusese „a venit primăvara”; nu am înțeles la ce se referă, chiar mi s-a părut fără rost, întrucât eram în ianuarie. Când MIRCEA BEURAN mi-a spus că am vorbit în toamnă despre statele de funcții, eu i-am spus că „nu a venit primăvara aceea pe care noi o așteptăm; trebuie să se termine alegerile pentru funcțiile și structurile de conducere, pentru decan, iar abia după aceea urmează să se solicite conducătorilor facultăților propunerile pentru elaborarea statelor de funcții pentru următorul an universitar.

Din ce-mi amintesc în acea perioadă au fost scoase la concurs posturi de asistent universitar pe perioadă determinată dar nu în disciplina chirurgie Spitalul Clinic de Urgență București”.

Astfel, Lupu Cornelia a afirmat că la momentul la care a avut loc discuția erau deja în derulare concursurile organizate de UMF pentru primul semestru al anului 2019-2020, respectiv un post de asistent pe perioadă nedeterminată și un șef de lucrări.

Totodată, cu privire la propunerile de scoatere la concurs a unor posturi martora a arătat că ”...există proceduri prin care poate să se facă propuneri, dar există alte mecanisme de luare a deciziilor, mecanisme colective”.

De asemenea, martora a arătat că nu a auzit în mediul în care lucrează ca profesorul Beuran să solicite sume de bani, în vederea scoaterii la concurs a unor posturi.

Cu privire la declarațiile dată de martoră în cauză, tribunalul a reținut că deși au fost efectuate cercetări pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă, Direcția Națională Anticorupție a dispus clasarea cauzei, astfel cum rezultă din ordonanța depusă la dosar - filele 30-33.

Fiind audiată la termenele din data de 17.12.2021, respectiv 20.09.2022, martora Ujică Daniela a arătat că ”*Sunt asistent medical generalist la Spitalul Clinic de Urgență Floreasca, din anul 1989, iar din cursul anului 2009 sunt asistentă șefă la Clinica Chirurgie III, etajul 2.*

Nu o cunosc pe foamna Haiducu Carmen foarte bine, deoarece aceasta lucra la etajul 4. Fiind asistentă șefă era o cutumă să dețin o cheie de la biroul domnului doctor Beuran.”

Totodată, martora a arătat că nu cunoaște ca inculpatul să fi luat vreo sumă de bani pentru scoaterea la concurs a unor posturi și nici nu ar fi auzit o vreo discuție în cadrul clinicii.

Fiind audiată la termenele din data de 17.12.2021, respectiv 20.09.2022 martora Turtotiu Rodica a arătat că „*Am lucrat la Fundația Spitalului Clinic de Urgență în funcția de secretară, iar în noiembrie 2018 m-am pensionat, ulterior desfășurând activitate de voluntariat până în martie 2020.*

O cunosc pe doamna Haiducu Carmen despre care știu că era doctorand.

Am avut o întâlnire cu Haiducu Carmen, undeva în ianuarie, în mod cert după 1 ianuarie 2019, când aceasta a venit la mine la Secretariat și mi-a zis că a vorbit cu domnul Beuran să mă ajut să se înscrie la concurs, însă eu i-am explicat din nou că nu se poate înscrie decât pe un post pe perioadă determinată.

Am avut o discuție contradictorie, pentru că am avut senzația că dânsa nu face distincția între posturi pe perioadă determinată și posturi pe perioadă nedeterminată.

Deoarece am tot încercat să-i explic situația și dânsa nu înțelegea nimic, m-am enervat și am rugat-o să mergem la profesorul Beuran să lămurească situația.

Dânsa nu a fost de acord și nu am mers la profesorul Beuran.”

În continuare, martora a arătat că la biroul profesorului Beuran aveau accesul mai multe persoane.

Totodată, martora a arătat că doamna Haiducu nu i-a spus că i-a oferit bani profesorului Beuran, și nici nu a auzit vreo astfel de discuție în cadrul clinicii.

Fiind audiată la termenele din data de 21.01.2022, respectiv 25.10.2022 martora Barbu Cornelia Nicoleta a arătat că ” (...) *Sunt de profesie asistent medical în cadrul Spitalului Clinic de Urgență Floreasca, desfășurându-mi activitatea în cadrul secției de chirurgie încă din anul 2015. De peste 15 ani lucrez alături de domnul doctor Beuran Mircea, având responsabilitățile specifice unui asistent medical, desfășurând activități post operatorii în cadrul acestei secții. Nu o cunosc personal pe Haiducu Carmen, am auzit doar de dânsa, mai ales după ce această cauză a luat amploare. Raportat la atribuțiile de serviciu în momentele în care asistenta șefă de pe secția noastră se afla în imposibilitate temporară de exercitare atribuțiilor profesionale ca urmare a concediului de orice fel, zile libere, învoiri, eu îi țineam locul preluând astfel responsabilitățile dumneaei. (-)*

Îl apreciez și stimez pe domnul doctor Mircea Beuran, iar în colectivul profesional este perceput ca un profesionist desăvârșit. Niciodată nu am fost pusă în situația să las în biroul domnului profesor vreun bun sau vreun cadou.”

Fiind audiat la termenul din data de 25.10.2022, martorul Cioflan Bogdan Alin a arătat că ” **Haiducu Carmen mi-a transmis pentru prima dată despre faptul că ar fi oferit mită suma de 10 000 euro inculpatului** din această cauză în cursul lunii decembrie 2019 după câte îmi amintesc și cu ocazia unei întâlniri formale și relaxante, dată fiindu-mi relația de prietenie cu Haiducu Carmen, chiar și în cursul lunii ianuarie 2019 (estimez acest moment) mi-a destăinuit că a oferit foloase necuvenite inculpatului din prezenta cauză fără să facă precizări detaliate legate de context, sumă sau natura bunurilor oferite. Eu nu am avut la cunoștință despre demersul ei, nu am cunoscut despre această intenție înainte de anul 2019 și ca atare singurele aspecte pe care le pot prezenta sunt cele relatate de Haiducu Carmen. Cunoșteam demult despre intențiile ei de a-și găsi un post de titular ca și medic în București, dar nu mi-a solicitat niciodată sfatul vis a vis de un astfel de demers judiciar precum cel ce face obiectul acestei

cauze, ce vreau să spun este că nu am cunoscut despre intențiile ei de a găsi soluția obținerii unui post în București în maniera oferirii vreunei sume de bani sau vreunui bun pentru dobândirea acestuia. **Ce mai pot afirma cu tărie este faptul că niciodată în discuțiile pe care le-am avut cu Haiducu Carmen nu mi-a relatat sau prezentat că ar fi avut vreo solicitare expresă care să îl implice pe domnul profesor Beuran Mircea în rezolvarea situației sale personale. (...)**"

Fiind audiată la termenul din data de 03.11.2022, martora Comșa Angelica a arătat că "În perioada cât am desfășurat activitate la Spitalul Floreasca am lucrat alături de domnul doctor Mircea Beuran în cadrul Clinicii de Chirurgie. Nu am cunoștință de nicio primire de bani sau alte foloase de către medicul Beuran Mircea. De-a lungul timpului cât am lucrat în cadrul acestei secții nu am fost niciodată pusă în situația de a primi cadouri sau ale bunuri pentru domnul profesorul, cu excepția de buchete de flori și prăjituri. Nu o cunosc pe Haiducu Carmen."

Fiind audiat la termenul din data de 25.10.2022, martorul Sinescu Ioanel a arătat că "**Personal, raportat la obiectul acestei cauze nu cred că inculpatul Beuran Mircea a săvârșit infracțiunea de luare de mită care se reține în sarcina lui. Nu am avut nicio discuție cu Beuran Mircea legat de presupusa săvârșire a infracțiunii de luare de mită nici înainte de constituirea prezentului dosar și nici după ce această cauză a luat amploarea bine cunoscută. Pe Haiducu Carmen am cunoscut-o, s-a prezentat de mai multe ori la rectorat având intenția declarată de a obține un post în mediul universitar în cadrul UMF Carol Davila. Am primit-o de fiecare dată când mi-a solicitat și am ascultat-o ori de câte ori timpul mi-a permis. Cu ocazia acestor discuții subiectul ajungea de fiecare dată în punctul în care Haiducu Carmen solicita lămuriri vis a vis de procedura dată fiindu-i calitatea de student doctorand, cu privire la procedura de a deveni asistent pe perioadă determinată în disciplină în care de altfel își și desfășura doctoratul. În mod direct Haiducu Carmen nu mi-a solicitat niciodată ajutorul, cu toate că din punctul meu de vedere prin aceste vizite repetate consider că avea așteptarea intrerprinderii sau a unui eventual demers din partea mea pentru concretizarea dorinței sale. Tot cu ocazia purtării acestor discuții precizez în mod expres că Haiducu Carmen nu mi-a relatat/ povestit/ evocat / făcut trimitere cu privire la remiterea vreunei sume de bani către profesorul Beuran Mircea cu scopul inițierii demersului sau al clarificării situației sale personale în vederea titularizării. Aduș ca ultimă precizare în încheierea acestei declarații că eu în calitate de rector nu aveam nicio responsabilitate directă în propunerea de scoatere la concurs de posturi didactice, în a cenzura eventualele posturi scoase la concurs, eram doar obligat să respect norma generală, Legea educației și metodologiile interne ale facultății. Beuran Mircea era într-adevăr cel care din poziția de Șef secție Chirurgie Spital Floreasca putea iniția acest demers."**

Relativ la acuzația parchetului, Judecătorul fondului a constatat că aceasta se întemeiază doar pe declarațiile martorei Haiducu Carmen (denunțătoarea în cauză) și pe declarațiile martorilor Haiducu Cornel (tatăl martorei), Haiducu Cristina (mama martorei) și Haiducu Daniela (sora martorei), nefiind coroborate cu celelalte mijloace de probă administrate în cursul judecății, nici măcar cu înregistrarea ambientală efectuată de numita Haiducu Carmen.

Fiind audiată la termenul de judecată din data de 14.06.2022 martora Haiducu Carmen a arătat următoarele:

"Mențin întrutotul declarațiile pe care le-am formulat în această cauză.

Îl cunosc pe inculpatul Beuran Mircea încă din timpul studenției, acesta fiindu-mi profesor la disciplina chirurgie generală din cadrul U.M.F. Pe perioada facultății am avut și diverse stagii de practică pe care le efectueam în cadrul spitalelor printre care și Spitalul Clinic de Urgență București Floreasca. Când am terminat studiile în cadrul U.M.F mi-am făcut rezidențiatul pe o perioadă de 6 ani în cadrul Spitalului Clinic de Urgență București Floreasca.

Ca și în perioada de rezidențiat interacțiunea mea cu inculpatul Beuran a fost una minimă deoarece nu am lucrat cu acesta în echipă. Interacțiunea mea cu profesorul Beuran pe perioada rezidențiatului s-a rezumat la examene care erau la 3, 6 luni sau 1 an în funcție de stagiul. În toată această perioadă activitatea didactică a fost separată de cea chirurgicală. La finalizarea rezidențiatului am dat examenul de specialitate tot în cadrul Spitalului Clinic de Urgență București Floreasca. La acest examen de specializare l-am avut ca și președinte de comisie pe domnul Beuran Mircea alături de alți trei membrii. Am promovat acest examen de specializare devenind medic de chirurgie generală. După terminarea facultății am fost încadrată ca și medic rezident în cadrul Spitalului Clinic de Urgență București Floreasca, iar după dobândirea gradului de medic specialist colaborarea mea de ordin financiar cu această unitate medicală s-a rezumat la un contract de muncă individual de gărzi cu perioadă determinată care de altfel a fost și prelungit de două ori până în iunie – iulie 2020. Atât ca medic rezident, cât și ca medic specialist Beuran Mircea mi-a fost șef ierarhic în virtutea funcției pe care acesta o ocupa de Șef de clinică. Încă de când am terminat facultatea și mi-am început rezidențiatul dată fiindu-mi specializarea de chirurgie generală eu nu am avut un post repartizat astfel cum s e întâmplă la alte specializări unde există posibilitatea ca încă din rezidențiat să fii repartizat pentru un post pe care să îl ocupi cu titlu definitiv. Acest lucru se întâmplă datorită restricțiilor și de ordin tehnic ale desfășurării acestei specializări de chirurgie generală care nu prea permit activarea în mediul privat. Undeva spre noiembrie 2018 mi-am susținut acest examen de specialitate și tot atunci am avut prima discuție cu domnul profesor Beuran Mircea despre această posibilitate a mea de a identifica un post definitiv în cadrul spitalului Floreasca. L-am abordat atunci pe domnul Beuran Mircea cu această întrebare pentru identificarea unui post de titular dat fiind faptul că aflasem de existența unor posturi atât din partea spitalului, cât și din partea U.M.F, aceste lucruri le aflasem din discuții cu personal administrativ și colegi. Am purtat discuția cu domnul Beuran pentru că cel care își cunoaște necesarul de oameni într-o clinică este Șeful de clinică și în al doilea rând directorul spitalului, ei sunt cei care dețin aceste informații ale posturilor ce urmează a fi scoase la concurs. Discuția de la acel moment cu domnul profesor Beuran Mircea (noiembrie 2018) a fost una negativă, acesta transmițându-mi în esență că nu sunt locuri disponibile din partea spitalului. Fac mențiunea că la nivelul anului 2018 nu a existat nici un post de chirurgie generală la nivelul unităților medicale din București pe care eu să îl pot accesa, acesta a fost și motivul care m-a determinat să am și discuția cu domnul Beuran Mircea. Cu titlu tot de cutumă un chirurg format într-o clinică de regulă rămâne în acea clinică. Revin și arăt faptul că în perioada rezidențiatului încă din anul 2017- anul 5 de rezidențiat mi-am început și doctoratul în cadrul U.M.F sub coordonarea domnului profesor Beuran Mircea. Interacțiunea mea ca medic rezident și apoi specialist în cadrul Spitalului Clinic Floreasca cu inculpatul Beuran Mircea era una zilnică raportat la atribuțiile de medic pe care le aveam, iar apoi ca doctorand interacționam cu domnul profesor de cel puțin 3-4 ori pe an cu ocazia prezentării referatelor, evaluările de final de an și altele. Am participat în nenumărate rânduri alături de Beuran Mircea și la diverse congrese, articole științifice, atât ca doctorand, cât și ca medic rezident. Opțiunea mea ca medic rezident a fost să nu lucrez în mod direct cu domnul profesor Mircea Beuran în echipa operatorie, ci am optat pentru echipa domnului conferențiar Turculeț, știind oricum că pe parcursul celor 6 ani de rezidențiat aceste aspecte se mai și schimbă în funcție de voința Șefului de clinică și a celorlalți colegi cadre didactice. Arăt faptul că perioada cât am lucrat în cadrul acestei unități medicale Spitalul Clinic Floreasca este cuprinsă în perioada 01.01.2013 până în august 2020, în prezent desfășurându-mi activitatea în cadrul unei clinici private de chirurgie generală. Primind răspunsul negativ din partea domnului profesor în toamna lui 2018 vis a vis de existența posibilității mele de a ocupa un post definitiv, am intensificat căutarea obținând o audiență la rectorul U.M.F. Am plecat de la discuția cu rectorul U.M.F cu informația potrivit căreia exista posibilitatea încadrării mele pe un post din partea facultății de medicină la voința

exclusivă a domnului profesor Beuran Mircea vis a vis de modalitatea de ocupare a acestuia, respectiv pe perioadă determinată sau nedeterminată. Tot din acea discuție am plecat cu indicația unei reveniri după ce domnul profesor avea de discutat cu domnul profesor Beuran.

Tribunalul a reținut că, la întrebarea instanței de judecată, *martora a arătat că nu i-a fost solicitată nicio sumă de bani de către inculpatul Beuran Mircea.*

În continuare, martora a arătat că *”Am luat această decizie urmare a practicii pe care am constat-o în cadrul Spitalului Floreasca în perioada în care mi-am desfășurat rezidențiatul și practica, o practică care mi-a fost povestită, relatată de alți colegi.*

(...)

*Nu vreau să nominalizez pe nimeni, mă raportez cu titlu general la toți colegii care au luat post în ultimii ani. Ca atare în 18.12.2018 am luat decizia de a-i remite lui Beuran Mircea suma de 10000 euro. Până la momentul de 18.12.2018, cred că anterior de ziua profesorului i-am mai oferit un cadou, i-am oferit niște butoni, nu le mai rețin valoarea. I-am oferit acest cadou cu ocazia zilei dumnealui de naștere. **Am remis în data de 18.12.2018, dimineața, în jur de 07.00-07.30 suma de 10000 euro inculpatului Beuran Mircea în biroul acestuia, părăsind astfel incinta cu înțelegerea începerii acestor demersuri pentru căutarea unei soluții în vederea titularizării mele în cadrul spitalului.** În cursul lunii ianuarie 2019 lucrurile s-au tot amânat și s-au tot tergiversat până spre finalul anului 2019 când ar fi urmat să ocup acest post. În vara anului 2019 personal am observat că au fost scoase posturi în cadrul Spitalului Floreasca, dar pentru postul pentru care discutasem cu domnul Beuran Mircea acesta nu a fost publicat. Am tot primit amânări până spre ianuarie – februarie 2020 cu motivarea că postul era restricționat de către lectorat pentru lipsă posibilități financiare, aspect relatat de lectorat. Văzând că nu se întâmplă nimic i-am solicitat lui Beuran Mircea să îmi restituie suma la finalul anului 2019, răspunsul inculpatului Beuran Mircea a fost că numai știe ce sumă i-am oferit, să îi transmit despre ce sumă este vorba și că mi-o va returna. I-am transmis suma și a rămas să fiu contactată pentru restituirea ei. Discuția această a avut loc în mod direct, personal în cabinetul domnului profesor din Spitalul Floreasca, această sumă nu a fost restituită nici până în prezent.*

La remiterea sumei de bani în cabinet nu era decât domnul profesor și eu.

De-a lungul timpului mi-a fost lăsată senzația că suma nu este suficientă, dar nu de către inculpat, acest lucru l-am luat la cunoștință de la prietenul care de altfel mi-a și obținut audiența la rector și care mi-a și transmis că suma corectă ar fi fost de 50000 euro.

Întâlnirea din data de 18.12.2018 dintre martoră și inculpatul Beuran a fost la ora 07-07.30 înainte de raportul de gardă. Am venit cu sora mea, am venit însoțită de sora mea de acasă în dimineața zilei de 18.12.2018, iar pe sora mea am lăsat-o într-un cabinet la etajul 4, cabinet medical de protocol din cadrul secției de la etajul 4. Am lăsat-o în acel cabinet unde a stat până la momentul internării și al efectuării investigației RMN.

(...)

*Nu a existat o pregătire tehnică cu organul de urmărire penală anterioară discuției cu domnul Beuran în care i s-a cerut restituirea sumei de 10000 euro, **a avut loc doar o încunoaștințare a acestora vis a vis de momentul operativ al întâlnirii celor doi, având în acest sens o simplă discuție cu procurorul de caz.***

Da, am avut mai multe discuții cu domnul profesor Mircea Beuran, una/două prin care i-am solicitat să ia o măsură ori într-un sens ori în celălalt pentru că stăteam într-o stare de incertitudine. Eu practic am căutat în tot acest timp să obțin o soluție indifernet care era aceasta.”

Fiind audiată la termenul de judecată din data de 14.06.2022 martora Haiducu Daniela, sora denunțatoarei a arătat următoarele:

*”Mențin întrutotul declarațiile pe care le-am formulat anterior în această cauză și nu am aspecte noi pe care să le precizez. Nu au fost exercitate presiuni asupra de niciun fel la momentul audierii mele. **Sunt soră cu Haiducu Carmen** și nu știu cu exactitate când a sora a mea a luat decizia de a-i oferi mită domnului Beuran pentru a obține un post, însă arăt că am fost cu ea la spital pentru a efectua un R.M.N. în dimineata zilei de 18.12.2018. De la ea cunosc faptul că după ce și-a luat rezidentiatul altă modalitate de a obține un post nu avea și astfel a luat decizia de oferi mita de 10000 euro pentru obținerea postului pe care și-l dorea. În dimineața zilei în care am mers cu sora mea la spital, am intrat în spital și ea m-a băgat într-o camera și a spus să aștept, **nu îmi amintesc ora la care am pătruns în spital, în orice caz era dimineață să fi fost ora 09.00.** Am rămas în acea cameră până când a revenit sora mea, care mi-a spus să o aștept întrucât aceasta urma să plece în scopul remiterii sumei de 10000 euro domnului profesor Beuran.*

Înainte să plece sora mea s-a uitat în geantă și a verificat existența sumei de bani, iar la scurt timp a revenit și mi-a spus că a predat banii și că totul a fost ok.

Fiind audiată la termenul de judecată din data de 14.06.2022 martora Haiducu Cristina, mama denunțătoarei a arătat următoarele:

”Mențin întrutotul declarațiile date anterior în această cauză penală și arăt faptul că numai am alte aspecte de adăugat sau de completat. Undeva în toamna anului 2018 am aflat de la fiica mea despre intenția ei de a da mită pentru obținerea postului în cadrul Spitalului Clinic Floreasca. După ce și-a susținut examenul de specialitate și-a dat seama că nu poate rămâne titulară pe un post în București și ne-a comunicat intenția pe care o are. Noi nu am sfătuit-o în niciun fel neavând de unde să știm cum vor decurge lucrurile și am lăsat-o să facă ce vrea. Arăt în finalul declarației că fiica mea a recurs la acesta situație constrânsă fiind de modul cum se desfășoară lucrurile în sistemul sanitar pentru că promovarea nu are loc după notele obținute și nici după aptitudinile pe care un student le dobândește după finalizarea tuturor formelor de pregătire și aceasta a fost situația.”

Fiind audiat, la termenul de judecată din data de 14.06.2022, martorul Haiducu Cornel, tatăl denunțătoarei, a arătat următoarele:

”Mențin întru totul depozițiile formulate anterior în această cauză, acestea corespund realității și nu am lămuriri de completat, vreau doar să menționez instanței de judecată că în ceea ce privește remiterea sumei de bani de 10000 euro inculpatului Beuran Mircea din eroare s-a consemnat într-o declarație anterioară că această sumă a fost remisă fiind drept un cadou, înțelegând să mă refer la faptul că banii s-au aflat într-o cutie de cadou.

(...)”

La întrebarea avocatului „Dacă a avut o discuție telefonică în data de 01.01.2020 cu Mahmoud Dezkhram prin care i-a adus la cunoștință cum că fiicei dumnealui i s-ar fi furat suma de 10000 euro?”, martorul a arătat că

”Nu. Prin decembrie 2018 am aflat de la fiica mea că intenționează să îi remită inculpatului Beuran Mircea suma de 10000 euro cu titlu de mită. La auzul acestor vorbe, gânduri și idei am stat în pasivitate neputând să îi ofer vreun sfat, s-a consultat mai mult cu mama ei și am lăsat-o să facă cum consideră ea. Am avut încredere în ea că știe mai bine ce să facă pentru a obține lucrul pe care și-l dorea.”

Judecătorul fondului a arătat că acuzația adusă unei persoane, suspectată de săvârșirea unei fapte penale, trebuie să rezulte din interpretarea coroborată a probelor legal administrate în cauză.

Or, în cauza dedusă judecății, în concret, primirea de către inculpat a sumei de 10.000 euro, de la martora Haiducu Carmen, care, potrivit rechizitoriului, s-ar fi petrecut în dimineața zilei de 18.12.2018, a fost afirmată numai de acea martoră, fără a exista vreo altă probă care să confirme.

Instanța de fond a reținut că toate celelalte persoane audiate sub acest aspect fie au declarat că nu au cunoștință de acest fapt, fie s-au limitat la a reproduce afirmații atribuite aceleiași martore denunțatoare, de care ar fi luat cunoștință direct de la aceasta.

Tribunalul a avut în vedere că învinuirea adusă inculpatului se bazează **exclusiv pe declarația martorului denunțător Haiducu Carmen**, întărită de declarațiile martorilor indirecți - membri de familie ai acesteia.

Tribunalul a reținut că împrejurarea în care martorul denunțător ar fi dat suma de 10.000 euro nici măcar nu a fost lămurită, și pe cale de consecință dovedită de acuzare. ●

Deși martora Haiducu Carmen a arătat că a remis în data de 18.12.2018, dimineața, **în jur de 07.00-07.30** suma de 10.000 euro inculpatului Beuran Mircea, în biroul acestuia, martora Haiducu Daniela - sora martorei și persoana care ar fi însoțit-o în acea zi la spital, arată că nu își amintește ora la care a pătruns în spital, **"în orice caz era dimineață să fi fost ora 09.00."**

Mai mult, din înscrisurile depuse la dosar de inculpatul Beuran Mircea - fil. 50-75, dosar instanță, a apreciat că rezultă în mod clar următoarele:

- în ziua de 18.12.2018, abia la ora 07.47, martora Haiducu Daniela a fost internată la Spitalul Clinic de Urgență Floreasca, Secția Neurochirurgie, iar la ora 08.08 i s-a efectuat o investigație RMN;

- în ziua de 18.12.2018, între orele 07.30 – 07.50, inculpatul Beuran Mircea a recoltat țesuturi pentru o biopsie meta-hepatică de la pacientul Barbu Ion;

- în ziua de 18.12.2018, între orele 08.00 – 12.00, inculpatul Beuran Mircea a efectuat o intervenție chirurgicală asupra pacientei Chiriuță Irina, **fiind astfel imposibil ca infracțiunea de luare de mită să se fi petrecut astfel cum a relatat martorul denunțător Haiducu Carmen.**

În continuare, tribunalul a reținut că declarația martorei Haiducu Carmen nu se coroborează nici măcar cu singurul mijloc de probă legal administrat în faza de urmărire penală și anume înregistrarea ambientală dintre BEURAN MIRCEA - HAIDUCU CARMEN (întâlnirea din data de 21.01.2020, în incinta cabinetului inculpatului din cadrul SCUB Floreasca - vol.3, pag.170, efectuată de către Haiducu Carmen), din care instanța de fond a reținut următoarele pasaje relevante:

" BEURAN MIRCEA: Dar, domn'e, de ce nu-i pui întrebarea asta lui domnul rector? El semnează, uită-te pe ștatele de funcții cine semnează.

HAIDUCU CARMEN: Știu, da' el mi-a zis inclusiv în octombrie că dumneavoastră, că de dumneavoastră depinde și că ați promis de fiecare dată că va fi sesiunea următoare, sesiunea... el așa s-a exprimat, că ... [neinteligibil]...

BEURAN MIRCEA: Păi, mamă dacă eu nu făceam, că el are semnătura banului, deci dacă înțelegi așa românește.

(...)

BEURAN MIRCEA: (...)Noi ți-am... eu ți-am spus calea ta cea dreaptă este, fă un doctorat că poți să prinzi o perioadă de asistent pe perioadă determinată, cum au prins și alții."

Tribunalul a reținut că din conținutul înregistrării nu rezultă faptul că denunțătoarea i-ar fi remis inculpatului vreo sumă de bani și nici asumarea sau recunoașterea de către inculpat a săvârșirii faptei, ci dimpotrivă, faptul că inculpatul i-a arătat martorei că trebuie să urmeze calea legală.

Referitor la acuzațiile martorului denunțător, Tribunalul a constatat existența unor fracturi logice evidente, care le afectează în mod serios credibilitatea, și anume, pe de o parte, martora denunțatoare arată că a luat această decizie urmare a practicii pe care a constatat-o în cadrul Spitalului Floreasca, în perioada în care și-a desfășurat rezidențiatul și practica, o practică care i-a fost povestită, relatată de alți colegi, în condițiile în care toate celelalte persoane audiate în prezenta cauză, care lucrau în unitatea spitalicească anterioară nu au zis că vreodată

inculpatul să fi luat vreo sumă de bani cu titlu de mită, iar, pe de altă parte, martora nu a indicat nici măcar o persoană din cadrul Spitalului Floreasca care să confirme cele relatate.

De asemenea, a reținut că martora Haiducu Carmen nu a oferit lămuriri credibile nici asupra aspectului de ce nu a denunțat imediat presupusa faptă săvârșită de inculpat, ci abia la data de 09.01.2020, imediat după incidentul de notorietate în care o pacientă de 66 de ani, internată la Spitalul Floreasca ar fi luat foc în timpul unei operații coordonate de profesorul Mircea Beuran.

Mai mult, tribunalul a subliniat faptul că martorul denunțator Haiducu Carmen a tot încercat o acțiune de provocare a inculpatului, pentru ca acesta să recunoască o presupusă faptă pentru care există mari dubii că ar fi săvârșit-o.

Conchizând, tribunalul a reținut că Haiducu Carmen nu a oferit explicații pertinente de ce denunțarea presupuselor fapte are loc după 13 luni de la pretinsa primire a sumei de bani, ceea ce face practic imposibilă lămurirea unor aspecte - spre exemplu după scurgerea unui interval de timp așa de mare, nu s-au putut administra probe care să vizeze achiziția de către martora-denunțatoare de bunuri sau de servicii în perioada obținerii creditului din anul 2018, sau cum a fost folosit în concret creditul obținut, obligație care cădea în sarcina parchetului.

Potrivit art. 100 C.proc.pen, Tribunalul a reținut că parchetul are obligația de a administra probe atât în favoarea inculpatului cât și în defavoarea lui, la cerere sau din oficiu.

A reținut că și sub aspectul rezoluției de remitere a sumei de bani există o serie de neconcordanțe.

Astfel, rezoluția ar fi fost luată, potrivit martorei-denunțatoare, în urma unei discuții cu CIOFLAN BOGDAN ALIN: „În aceeași perioadă am avut o discuție cu un prieten care este avocat, i-am povestit despre situația mea, acesta mi-a spus că are cunoștințe despre aceste aspecte, informații pe care le are de la prieteni care sunt medici. Prietenul meu mi-a spus că din ce cunoaște în principiu pentru a obține un post este nevoie de suma de 50.000 euro pe care să o oferi unui factor de decizie”.

Cu privire la această susținere, martorul CIOFLAN BOGDAN ALIN a declarat în fața instanței de judecată că, „în discuțiile pe care le am avut cu Haiducu Carmen, am făcut eu anumite afirmații respectiv că probabil era nevoie să fie dată o sumă mai mare respectiv 40.000, 50.000 sau 60.000 euro.

Arăt faptul că am exagerat aceste afirmații ale mele deoarece vroiam să o impresionez pe Haiducu Carmen, deoarece aveam o slăbiciune pentru ea.

Așadar, tribunalul reține în acord cu apărarea că acuzarea pornește de la premisa că, „având în vedere zvonurile pe care le auzise în spital (în lumea medicală), și anume că pentru obținerea unui post în cadrul spitalului sau al UMF-ului este necesar să-i fie oferită profesorului MIRCEA BEURAN o sumă de bani”, martora Haiducu Carmen s-a hotărât să-i dea inculpatului suma de 10 000 euro. De altfel, și ultima a declarat în fața instanței de judecată, la termenul din 19.11.2021, că „din discuțiile pe care le-am purtat cu colegii mei am aflat că pentru a avea șanse reale pentru a obține un post în cadrul spitalului era necesar să am o recomandare de la o persoană influentă și că este necesar să îi dau o sumă de bani domnului Beuran Mircea”.

Ulterior, la termenul din 14.06.2022, martora a precizat că „am luat această decizie urmare a practicii pe care am constatat-o în cadrul Spitalului Floreasca în perioada în care mi-am desfășurat rezidențiatul și practica, o practică care mi-a fost povestită, relatată de alți colegi.(...)”

Nu vreau să nominalizez pe nimeni, mă raportez cu titlu general la toți colegii care au luat post în ultimii ani. Ca atare în 18.12.2018 am luat decizia de a-i remite lui Beuran Mircea suma de 10000 euro.”, Tribunalul constatând că și sub acest aspect există contradicții în declarațiile martorei, întrucât, **martora Haiducu Carmen a refuzat să indice măcar o persoană de la care să fi auzit așa ceva.**

Ca atare, în faza de judecată, prin întrebările adresate martorilor, tribunalul a lămurit această împrejurare, **nimeni nesuținând un asemenea zvon, și anume că inculpatul ar fi cerut sau primit vreo sumă de bani cu titlu de mită.**

A reținut că martorele TURTOIU RODICA (la termenele de judecată din 17.12.2021 și 20.09.2022), UJICĂ DANIELA (la termenele de judecată din 17.12.2021 și 20.09.2022), LUPU CORNELIA (la termenele de judecată din 17.12.2021 și 20.09.2022), BARBU CORNELIA NICOLETA (la termenele de judecată din 21.01.2022 și 25.10.2022) și COMȘA ANGELICA (la termenele de judecată din 23.02.2022 și 03.11.2022) au precizat că nu au auzit asemenea discuții referitoare la inculpatul BEURAN MIRCEA. În același sens, la termenul de judecată din 23.03.2022, întrebând dacă „în mediul universitar se discută sau ați auzit dvs discuții că domnul Beuran obișnuiește să ceară sume de bani pentru a scoate la concurs posturi de asistent universitar”, martorul SINESCU IOANEL a răspuns: „Nu, nu am auzit niciodată o astfel de discuție și fac precizarea că domnul Beuran se bucură de o mare apreciere în mediul universitar atât în ceea ce privește profesionalismul său, cât și în ceea ce privește conduita personală.”

Prin urmare, Tribunalul a apreciat că premisa acuzării este falsă, ceea ce conduce și la falsitatea concluziei, adică a primirii de către inculpatul BEURAN MIRCEA a sumei de 10 000 euro.

De asemenea, Tribunalul a reținut că parchetul nu a identificat vreun înscris, bun sau obiect care să aibă legătură cu presupusa infracțiune cu ocazia perchezițiilor efectuate la 13.02.2020 la locuința și la locul de muncă al inculpatului.

Astfel, la termenul de judecată din data de 03.11.2022, inculpatul BEURAN MIRCEA a declarat: *„Pe data de 13.02.2020 în jurul orei 6 dimineața sunt supus măsurii percheziției domiciliare, atât la domiciliu, cât și la locul de muncă, fiindu-mi adus la cunoștință pe scurt de către organele de urmărire penală despre obiectul cauzei de față. Am fost încunoștințat despre faptul că este căutată o cutie de cadou ce conține suma de 10 000 euro în bancnote de 500 euro, mi-au fost solicitate cu acea ocazie să pun la dispoziția organelor de urmărire penală chitanțe sau facturi valutare care să dovedească tranzacțiile financiare pe care le-am făcut, mi s-a cerut să predau și facturi și chitanțe ale cumpărăturilor proprii în jurul acestor valori de 10 000 euro dacă le dețin.*

La momentul la care percheziția s-a finalizat nu a fost găsit la domiciliul meu sau la birou niciun bun care să fie ridicat, respectiv nicio cutiuță, singurele lucruri despre care am cunoștință că au fost ridicate cu aceasta ocazie fiind reprezentate de diverse sume de bani de la domiciliul meu. Arăt faptul că nu au fost ridicați nicio pereche de butoni și nicio cutie (Nu au putut fi identificați butoni) (subl.ap.)

Am încunoștințat încă de la acel moment organele de urmărire penală că nu dețin niciun bun dintre cele la care au făcut trimitere și nicio factură sau chitanțe dintre cele solicitate. La momentul respectiv toate aceste aspecte mi-au dat de gândit, eu necunoscând la acel moment la ce se referea organul de urmărire penală.”

Tribunalul a constatat **contradicții și între declarațiile martorilor Haiducu Cornel și Haiducu Carmen, astfel:**

- martorul HAIDUCU CORNEL a precizat în fața instanței de judecată că „bani i-am păstrat eu până am ajuns acasă, iar acasă i-am dat fiicei mele”. Contrar acestuia, martora HAIDUCU CRISTINA a menționat că „după ce s-a realizat schimbul eu am luat bancnotele de euro și le-am introdus la mine în geantă”, iar acasă i le-a dat fiicei sale;

A mai reținut că declarațiile celor doi sunt contrazise de martorul DEZHAKAM MAHMOUD, acesta susținând că nu a existat un asemenea schimb valutar în luna decembrie a anului 2018, tranzacție care de altfel nici nu apare în sistemul valutare.

În același sens, la termenul de judecată din 29.04.2022, martorul DEZHAKAM MAHMOUD a susținut că „o discuție cu soția domnului Haiducu Cornel al cărei nume nu mi-

l amintesc acum, știu că am avut în cursul lui 2020 la telefon când pe fundal era și Haiducu Cornel în această conversație și când aceștia mi-au comunicat că uneia dintre fiicele dumnealor i-ar fi dispărut o sumă de bani de la locul de muncă respectiv suma de 10.000 euro și că acesta este motivul pentru care am fost solicitat în vederea audierii la DNA.

Discuția telefonică a fost inițiată de către mine către Haiducu Cornel cu intenția de a primi lămuriri vizavi de necesitatea audierii mele de organele de urmărire penală din cadrul DNA astfel cum îmi fusese comunicat”.

Tribunalul a arătat că nu-și poate întemeia soluția numai pe anumite probe selectiv alese și necoroborate între ele, cum ar fi declarația martorului denunțator și a membrilor de familie, care nu au fost martori direcți, întrucât art.103 alin. 1 C.proc.pen. prevede că probele nu au o valoare dinainte stabilită și trebuie să le examineze și să le aprecieze în totalitate, să le coroboreze și să stabilească pe cele care sunt pertinente pentru soluționarea cauzei sub toate aspectele și pe care se pot întemeia o convingere corectă și o soluție justă.

A constatat că prezumția de nevinovăție de care beneficiază inculpatul nu a fost răsturnată prin probe mai presus de orice îndoială, astfel cum impun dispozițiile art. 4 C.proc.pen., art. 396 alin. (2) C.proc.pen. și dispozițiile art. 6 paragraf 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, nefiind stabilită, cu certitudine săvârșirea faptei reținută în sarcina inculpatului.

A apreciat că probele de vinovăție invocate de Parchet în sprijinul acuzațiilor aduse în sarcina inculpatului sunt simple indicii de vinovăție, care nu pot conduce la condamnarea acestuia.

Drept urmare, în lipsa unor probe certe de vinovăție, respectiv în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare, în baza art. 396 alin. (1), (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. a) C. proc. pen.

În subsidiar, tribunalul a reținut un dubiu și cu privire la faptul dacă inculpatul avea atribuții de serviciu și cu atât mai mult dacă a săvârșit presupusa infracțiune reținută în sarcina lui în virtutea funcției de control.

Cu privire la îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, Tribunalul a reținut că parchetul a susținut că *profesorul Beuran Mircea avea atribuții (substanțiale) de serviciu privind ocuparea postului didactic de asistent universitar, pe toate palierele decizionale:*

- 1) ca Șef Disciplină;*
- 2) ca Director de Departament;*
- 3) ca Președinte al Senatului Universitar.*

Astfel, în opinia parchetului, profesorul Beuran Mircea avea atribuții de serviciu pentru ocuparea postului didactic de asistent universitar (de către Haiducu Carmen) și putea să procedeze la aceasta pe două căi (prima modalitate se aplică în cazul în care nu există un post vacant; cea de-a doua se aplică în situația existenței unui post vacant):

Cu privire la aceasta, este de observat că în decembrie 2018 (data luării mitei) nu exista vreun post vacant de asistent universitar.

Ulterior, însă, în toamna anului 2019, s-a vacantat un post de asistent universitar și s-a organizat un concurs pentru ocuparea acestuia, însă prof. dr. Beuran Mircea a dorit, în opinia parchetului, ca acest post să fie scos la concurs pe perioadă nedeterminată (deși putea să organizeze concursul cu privire la ocuparea postului pe perioadă determinată, astfel cum dorea Haiducu Carmen).

Tribunalul a reținut că, astfel cum a reținut și completul de contestații în procedura de cameră preliminară, funcția deținută de inculpatul Mircea Beuran de **președinte al Senatului Universității**, nu este o funcție de conducere administrativă, în sensul Legii 1/2011.

Potrivit art. 208 al. 2 din Legea 1/2011, Senatul universitar își alege, prin vot secret, un președinte care conduce ședințele senatului universitar și reprezintă senatul universitar în raporturile cu rectorul.

De asemenea, potrivit art. 208 al. 2 din Legea 1/2011, rolul președintelui senatului universității este de a conduce ședințele senatului și de a îl reprezenta în relația cu rectorul universității respective. În realitate, organul de conducere este senatul universității, iar nu președintele acestuia.

De asemenea, potrivit art. 207 alin. 2 din Legea nr. 1/2011, referitor la organele de conducere ale universității, printre funcțiile enumerate în mod expres de lege nu se regăsește și aceea de președinte al senatului, funcție pe care o ocupa inculpatul, astfel că sub acest aspect inculpatul nu avea atribuții de serviciu privind scoaterea la concurs a postului ce urma a fi ocupat de Haiducu Carmen.

De asemenea, nici în calitate de **director de departament** și nici în calitate de **șef de disciplină**, nu ar fi avut funcție de control, funcție care să-i dea această atribuție de serviciu de sine stătătoare, de decizie.

Chiar și parchetul a reținut că Șeful de Disciplină propune scoaterea la concurs a unor posturi și nominalizează posturile ce se dorește a fi scoase la concurs, iar directorul de Departament propune Consiliului de Departament spre aprobare lista posturilor scoase la concurs; după supunere la vot și aprobare, transmite propunerea către Consiliul Facultății (fostul „Consiliu profesoral”), Directorul de Departament având dreptul la un singur vot, și nicidecum vreo putere de decizie în acest sens.

Concluzia parchetului că peste 95% din propunerile Șefilor de Disciplină sunt însușite de decidenții superiori (motivul principal este acela că ar cunoaște cel mai bine realitățile din Disciplină, mai ales cele care țin de factorul uman), nu a putut fi dovedită dincolo de orice dubiu, fiind susținută doar de numitul Ioanel Sinescu, și el cercetat de Direcția Națională Anticorupție în cauza disjunctă, declarație contrazisă însă atât de inculpat, cât și de martora Lupu Cornelia.

Astfel, fiind audiat în cursul judecății, inculpatul BEURAN MIRCEA a precizat că:

” (...)

La nivelul Facultății am fost ales șef disciplină chirurgie în cadrul Spitalului Floreasca, tot la nivelul facultății am ocupat și funcția de director al departamentului de chirurgie din facultatea de medicină, funcție pentru care am fost ales prin votul tuturor cadrelor didactice cu specializarea chirurgie din cadrul universității. O a treia funcție ocupată de mine în mediul universitar a fost și cea de președinte al senatului în perioada 2016-2020 și această alegere a fost desemnată prin vot.

Prin raportare la toate funcțiile la care am făcut trimitere mai sus arăt în fața instanței că întotdeauna mi-am îndeplinit responsabilitățile în spiritul și în limita legalității impusă de fișa postului pentru fiecare dintre acestea.

*Raportat la declarația formulată de martorul Sinescu Ioanel la termenul anterior înțeleg să fac următoarea precizare și completare a informației pe care dumnealui a transmis-o: **Nu aveam responsabilitatea directă de a propune, de a scoate un post pentru a o ajuta pe Haiducu Carmen, la concurs. Această procedură poate fi inițiată numai după ce în statul de funcții apare un astfel de post vacant, iar un astfel de post vacant poate apărea doar după un calcul al Administrației Universității, ca urmare a unei analize care să justifice o astfel de măsură, urmare a numărului de ore, de studenți, de cadre didactice, urmând ca universitatea să aloce unui astfel de post resursa financiară aferentă.***

Ca atare, concluzionez că întreaga responsabilitate a scoaterii unui astfel de post, precum viza martorul denunțator Haiducu Carmen în prezenta cauză nu era responsabilitatea mea directă și nici nu se găsea în statul de funcții pe care eu îl gestionam sau de care răspundeam un astfel de post vacant (...).”

Fiind audiată la termenele din data de 17.12.2021, respectiv 02.09.2022, martora Lupu Cornelia a arătat că lucrează la UMF Carol Davila din anul 2012, iar în perioada 2018-2020 a deținut funcția de director resurse umane.

Totodată, cu privire la propunerile de scoatere la concurs a unor posturi martora a arătat că ”....există proceduri prin care poate să se facă propuneri, **dar există alte mecanisme de luare a deciziilor, mecanisme colective**”

De asemenea, martora a arătat că nu a auzit în mediul în care lucrează ca profesorul Beuran să solicite sume de bani, în vederea scoaterii la concurs a unor posturi.

Cu privire la declarațiile date de martoră în cauză, Tribunalul a reținut că deși au fost efectuate cercetări pentru săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă, Direcția Națională Anticorupție a dispus clasarea cauzei, astfel cum rezultă din ordonanța depusă la dosar - filele 30-33.

Tribunalul a constatat că parchetul nu a reușit să dovedească dincolo de orice dubiu că inculpatul nu avea ca atribuție **doar formularea propunerilor**, mai exact parchetul nu a reușit să dovedească că inculpatul avea **atribuții cu valențe de decizie, pentru a identifica o legătura între suma de bani și îndeplinirea atribuțiilor de serviciu ale inculpatului.**

Este adevărat, competența funcționarului public de a îndeplini actul la care s-a angajat nu trebuie să fie una singulară, exclusivă, actul respectiv putând constitui componenta unei activități finale la care participă și alți funcționari având atribuții legate de aceasta sau care intră în competența altui funcționar, însă făptuitorul, prin modul în care își realizează propriile sarcini de serviciu să poată influența îndeplinirea actului de către funcționarul competent, **îndeplinire care nu se poate rezuma doar la propuneri formulate sau la un simplu vot.**

În lipsa unor dovezi în acuzare, din care să reiasă faptul că inculpatul putea influența îndeplinirea atribuțiilor de serviciu ale funcționarilor factori de decizie, eventual prin traficarea influenței, Tribunalul a reținut un dubiu ce îi profită inculpatului și sub acest aspect.

A arătat că pentru existența infracțiunii de luare de mită, este necesar ca pretinderea, primirea sau acceptarea promisiunii de bani ori alte foloase să fie făcută în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu. Sintagma ”în legătură” subliniază necesitatea constatării unei condiționări a îndeplinirii sau neîndeplinirii atribuțiilor de serviciu de către funcționarul public de primirea banilor sau alte foloase, condiționare care poate să rezulte în unele situații din materialitatea faptei sau din probele testimoniale administrate.

Tribunalul a reținut că parchetul s-a rezumat doar a indica anumite texte legale, unele dintre ele demontate chiar din procedura de cameră preliminară, fără a administra mijloace de probă propriu zise, mijloace care nu au fost propuse de acuzare nici măcar în cursul judecății, și anume **probe din care să rezulte în concret că inculpatul avea atribuții de serviciu.**

Atunci când faptele și împrejurările rezultate din probele administrate nu pot conduce la stabilirea dincolo de orice dubiu rezonabil a comiterii unei anumite infracțiuni de către acuzat, instanța are obligația de a dispune așadar o soluție de achitare, întrucât îndeplinirea justiției penale impune judecătorului să își fundamenteze hotărârea pronunțată pe elemente apte să conducă dincolo de orice dubiu rezonabil la stabilirea realității obiective cu privire la acuzația ce formează obiectul judecății, iar nu pe elemente cu caracter de probabilitate.

Judecătorul fondului a concluzionat că, în cazul în care probele referitoare la comiterea faptei care formează obiectul judecății nu sunt certe și complete, ci există îndoiala cu privire la săvârșirea faptei de către inculpat ori referitor la vinovăția acestuia, se aplică regula in dubio pro reo, potrivit căreia orice îndoială operează în favoarea inculpatului.

Împotriva acestei sentințe penale, la data de 18 noiembrie 2022, a declarat apel **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție**, respectiva cerere (însotită de motivele scrise, filele 15-36, dosar instanță de apel) fiind înaintată de către prima instanță, împreună cu dosarul cauzei și înregistrată pe rolul acestei Curți la data de 28 decembrie 2022.

În apărare, intimatul-inculpat a formulat, fiindu-i încuviințată, proba cu înscrisuri în circumstanțiere, depunând la dosar, un număr de 21 de caracterizări emise de cadre medicale, cu privire la activitatea profesională a inculpatului, filele 131-155, dosar instanță de apel.

Atât prin motivarea scrisă a cererii de apel, cât și prin concluziile din dezbateri ale reprezentantului său, (consemnate în încheierea de ședință din data de 16 mai 2023, care face parte integrantă din prezenta decizie), Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței pronunțate de către prima instanță și, în rejudecarea, pe fond, **pronunțarea unei hotărâri de condamnare a inculpatului Beuran Mircea, pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art.289 alin. 1 din C.pen. rap. la art.6 din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.**

În esență, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a criticat sentința penală apelată pentru nelegalitate și netemeinicie pentru următoarele considerente:

1. Instanța de fond a aplicat retroactiv Decizia nr. 231/2021 a Curții constituționale deși, art.13 alin. 5 din OUG nr.43/2002 este normă de procedură penală, normă căreia i se aplică principiul activității legii penale ("tempus regit actum"), deciziile Curții Constituționale aplicându-se de la data publicării lor în Monitorul Oficial, pentru viitor și nu au nici un efect asupra actelor procedurale efectuate anterior intrării în vigoare;

2. Instanța de fond în mod nelegal a constatat nulitatea absolută a tuturor probelor efectuate la urmărire penală (inclusiv cele efectuate anterior disjungerii cauzei prin Ordonanța nr.2 din 15.04.2020 în dosarul nr.2/2020);

3. Parchetul de pe lângă înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție era singura unitate de parchet competentă material să efectueze urmărirea penală a inculpatului Beuran Mircea, conform art.13 alin.1 lit.b din OUG nr.43/2002 întrucât calitatea inculpatului Beuran Mircea de Director Departament 10 Chirurgie din cadrul UMF „Carol Davila” (persoană cu funcție de control în cadrul UMF „Carol Davila”), atrăgea **competența exclusivă a Parchetului de pe lângă înalta Curte de Casație și Justiție-Direcția Națională Anticorupție;**

4. Instanța de fond a interpretat probele administrate în mod greșit, în mod vădit în contradicție cu probatoriul administrat, iar achitarea inculpatului Beuran Mircea este neîntemeiată, din probatoriul administrat, rezultând, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că inculpatul a săvârșit fapta pentru care a fost trimis în judecată.

Curtea, analizând apelul declarat în cauză sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art. 417 alin. (2) din Codul de procedură penală, constată că acesta este nefondat pentru următoarele considerente:

Cu titlu prealabil, Curtea constată că în toamna anului 2018, martora Haiducu Carmen a promovat examenul de medic specialist, după ce anterior își desfășurase activitatea ca medic rezident, cu specialitatea chirurgie generală, în cadrul Secției Chirurgie Generală I din cadrul S.C.U.B. Floreasca. De asemenea, Curtea reține faptul că martora Haiducu Carmen urma cursurile doctorale, coordonatorul lucrării sale de doctorat fiind inculpatul Beuran Mircea. Totodată, Curtea reține că martora avea intenția să își continue activitatea în cadrul S.C.U.B. Floreasca, sens în care, potrivit propriilor afirmații, în luna octombrie 2018, a avut o discuție cu privire la această intenție cu profesorul Mircea Beuran, răspunsul primit fiind unul negativ. Ulterior acestei discuții, martora Haiducu Carmen, prin intermediul martorului Bogdan Cioflan, a reușit să meargă într-o audiență la rectorul U.M.F. Carol Davila, profesorul Ioanel Sinescu, în vederea stabilirii unei modalități prin care aceasta ar fi putut să rămână în cadrul SCUB Floreasca.

Curtea constată faptul că, la acel moment, singura posibilitate ca matora Haiducu Carmen să își desfășoare activitatea în cadrul S.C.U.B. Floreasca, conform declarațiilor martorei, era ca

aceasta să fie angajată a U.M.F. Carol Davila în calitate de asistent universitar, pe perioadă determinată, raportat la împrejurarea că aceasta urma cursurile doctorale, împrejurare confirmată și de martorul Ioanel Sinescu.

Curtea arată că aceasta este situația de fapt relevantă de la care urmează să analizeze ansamblul materialului probator administrat în cauză.

Curtea arată că având în vedere că, la pronunțarea unei condamnări, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea vinovăției inculpatului pe bază de probe sigure, certe și întrucât în cauză probele în acuzare nu au un caracter cert, nu sunt decisive și sunt incomplete, lăsând loc unei nesiguranțe în privința vinovăției inculpatului, se impune a se da eficiență regulii potrivit căreia „orice îndoială este în favoarea inculpatului” (*in dubio pro reo*).

Regula *in dubio pro reo* constituie un complement al prezumției de nevinovăție, un principiu instituțional care reflectă modul în care principiul aflării adevărului, consacrat în art. 4 din Codul de procedură penală, se regăsește în materia probațiunii. Ea se explică prin aceea că, în măsura în care dovezile administrate pentru susținerea vinovăției celui acuzat conțin o informație îndoielnică tocmai cu privire la vinovăția faptuitorului în legătură cu fapta imputată, autoritățile judecătorești penale nu-și pot forma o convingere care să se constituie într-o certitudine și de aceea, ele trebuie să concluzioneze în sensul nevinovăției acuzatului și să-l achite. Înainte de a fi o problemă de drept, regula *in dubio pro reo* este o problemă de fapt. Înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (fapta supusă judecării).

Numai așa se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că realitatea obiectivă (fapta supusă judecării) este, fără echivoc, cea pe care o înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor. Chiar dacă în fapt s-au administrat probe în sprijinul învinuirii, iar alte probe nu se întrevăd ori pur și simplu nu există, și totuși îndoiala persistă în ce privește vinovăția, atunci îndoiala este „echivalentă cu o probă pozitivă de nevinovăție” și deci inculpatul trebuie achitat.

Cu titlu preliminar, Curtea arată că fapta de luare de mită se realizează printr-una dintre următoarele activități: pretinderea, primirea sau acceptarea promisiunii unor bani sau foloase necuvenite, în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle de serviciu ale funcționarului public sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri. Referitor la aceste activități, Curtea arată că, în doctrină, s-a arătat că pretinderea presupune solicitarea direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, a unor bani sau foloase necuvenite. Aceasta trebuie să fie neechivocă, fiind suficient și necesar ca, în raport de împrejurările și mijloacele folosite, să fie înțeleasă de cel cărui i se adresează. Primirea de bani sau foloase reprezintă intrarea în posesia bunului oferit drept mită, iar acceptarea promisiunii de bani sau foloase reprezintă a consimți, a fi de acord cu această promisiune.

De asemenea, Curtea arată că particularitățile infracțiunilor de corupție, care implică doi autori distincți ai infracțiunilor de dare și luare de mită, și cauzele de impunitate sau de atenuare a răspunderii penale, situațiile de restituire a bunurilor, în anumite condiții, reglementate tocmai pentru prevenirea și represiunea săvârșirii infracțiunilor, descoperirea lor, determină însă și o analiză atentă a declarațiilor martorului denunțator, stabilirea bunei sale credințe, a interesului în cauză, a legăturilor cu funcționarul mituit, a cazierului sau a împrejurărilor formulării denunțului, a vechimii faptelor reclamate, dacă se află sau nu sub influența unei persoane.

Analizând cauza și din perspectiva dispozițiilor cuprinse în art. 5 din Codul de procedură penală, Curtea apreciază că ansamblul probator administrat în cauză nu este în măsură să răstoarne prezumția de nevinovăție de care beneficiază inculpatul Beuran Mircea, situația avută în vedere de către instanța de fond fiind una corectă.

Având în vedere noțiunile teoretice expuse anterior, Curtea constată că întreaga acuzație se fundamentează în principal pe declarațiile martorei-denuțătoare Haiducu Carmen, inclusiv pe înregistrările efectuate de aceasta. Mai mult, declarațiile martorilor Haiducu Daniela, Haiducu Cristina și Haiducu Cornel s-au fundamentat exclusiv pe aspectele relatate de către martora-denuțătoare Haiducu Carmen, ce ulterior denunțului a dobândit calitatea de colaborator, nefiind împrejurări pe care aceștia le-au perceput în mod direct. Referitor la restul martorilor audiați în cauză, Curtea arată din studierea declarațiilor acestora rezultă că nici aceștia nu cunosc în mod direct aspecte care să susțină acuzația formulată.

Astfel, în examinarea atentă a declarațiilor martorei-denuțătoare în cadrul prezentei cauze, Curtea constată că acestea prezintă o serie de incongruențe și deficiențe semnificative, ce ridică serioase îndoieli cu privire la credibilitatea lor și la capacitatea lor de a susține acuzația formulată împotriva inculpatului Beuran Mircea cu privire la infracțiunea de luare de mită. Subliniind necesitatea unei analize riguroase și imparțiale a probelor, Curtea va explora în detaliu fiecare aspect al declarațiilor martorei-denuțătoare, relevând incoerențele și insuficiențele care le diminuează valoarea probatorie.

În primul rând, martora-denuțătoare susține că există o cutumă instituită de inculpat în spital, constând în pretinderea și primirea de bani de la medicii stagiați în schimbul promovării diverselor concursuri și examene. Cu toate acestea, numita Haiducu Carmen nu prezintă niciun fel de dovezi concrete sau martori care să ateste această afirmație. Este important de subliniat că pentru a considera o afirmație ca fiind credibilă, este necesară prezentarea de elemente probatorii solide, care să confirme într-un mod convingător existența cutumei susținute. În absența unor astfel de probe, declarațiile martorei-denuțătoare devin subiective și lipsite de valoarea probatorie.

Totodată, Curtea constată că martora-denuțătoare afirmă că există o altă persoană, medic în același spital, care ar putea confirma remiterea sumei de 10.000 euro către inculpat. Cu toate acestea, refuză să dezvăluie identitatea acestei persoane, susținând că aceasta ar putea fi pusă în pericol. Aceasta reticență în a furniza informații esențiale care ar putea susține afirmațiile sale subminează credibilitatea mărturiei sale și ridică serioase întrebări cu privire la intențiile și veridicitatea acestor susțineri. Într-o procedură judiciară este necesar să se ofere informații detaliate și să se dezvăluie sursele de informații pentru a asigura transparența și credibilitatea probelor prezentate și pentru a asigura standardul probator necesar analizei susținerilor unui martor denunțător.

Astfel, în condițiile în care, ulterior denunțului formulat, numita Haiducu Carmen a fost de acord, în mod expres, scris, arătând acest aspect, să colaboreze cu organele de urmărire penală, a fost de acord să poarte dispozitive tehnice de înregistrare, s-a deplasat la întâlniri cu inculpatul, a purtat cu acesta discuții care priveau obiectul urmăririi penale, concluzia este certă în sensul existenței unei activități specifice colaboratorului. Din momentul în care Haiducu Carmen a finalizat acțiunea de denunțare și a acceptat să se implice, în continuare, în activitatea de strângere de probe, în vederea tragerii la răspundere penală a unui cetățean bănuit de comiterea unei infracțiuni, ea nu mai are calitatea de simplu martor, care, în materie penală, este rezultatul unei percepții spontane, și nu preordonate, a unor împrejurări de fapt, pe care martorul le relatează, ulterior, organelor judiciare. Tocmai acesta este temeiul credibilității martorului propriu-zis, valoarea probatorie a declarațiilor sale fiind garantată tocmai de lipsa sa de implicare, de lipsa unui interes propriu. Or, în măsura în care martorul acceptă să participe la activitatea de administrare de probe, depășește granițele acestui statut, iar obiectivitatea sa este știrbită tocmai de implicarea în această activitate. Aceste alegații nu sunt unele de noutate, ci își găsesc aplicarea chiar în legislația procesual penală care prevede în art. 103 alin. 3 Cod procedură penală că o hotărâre de stabilire a vinovăției nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile colaboratorului.

Prin urmare, chiar Codul de procedură penală a stabilit o valoare probatorie circumstanțiată a declarațiilor date de colaborator, tocmai în considerarea faptului că acesta nu mai este străin de pricină, ci se implică în activitatea de strângere de date, informații, care pot constitui probe în procesul penal. Or, observând preocuparea legiuitorului pentru respectarea echității procedurii penale, în condițiile în care legalitatea nu este altceva decât piatra de temelie, fundamentul procesului penal, organelor judiciare le revine rolul nu să găsească modalități de a ocoli respectarea dispozițiilor legale, ci, înțelegând pe deplin menirea acestora, să le asigure eficiența. Prin urmare, în condițiile în care se procedează la strângerea de probe prin coordonarea unei persoane care acționează în acest scop, se impune aplicarea instituțiilor procesuale penale corelative și asigurarea loialității activității de urmărire penală.

Un alt aspect relevat în declarațiile martorei-denuțătoare se referă la proveniența sumei de 10.000 euro, afirmând că aceasta ar fi rezultat dintr-un schimb valutar. Cu toate acestea, Curtea constată că, fiind audiat în calitate de martor, proprietarul casei de schimb valutar, Dezhkam Mahmoud, neagă orice tranzacție de schimb valutar, iar înregistrările sau alte documente care să susțină această afirmație nu au fost prezentate la dosar. În atare condiții, absența unor dovezi scrise și tangibile care să susțină aspectele învederate de martora denuțătoare referitoare la proveniența sumei de bani, care ar fi fost obținută în urma unui schimb valutar efectuat la societatea martorului Dezhkam Mahmoud, este de natură să pună la îndoială veridicitatea mărturiei sub acest aspect. Mai mult, Curtea constată faptul că, referitor strict la acest aspect, acuzarea nu a produs în faza de urmărire penală probe care să susțină ori să confirme afirmațiile martorei denuțătoare.

Totodată, Curtea arată că martora-denuțătoare susține că a remis suma de 10.000 euro în dimineața zilei de 18.12.2018 în intervalul orar 7:00-7:30. Cum în mod corect a reținut și instanța de fond, Curtea constată că, din înscrisurile depuse la dosarul cauzei de inculpatul Beuran Mircea, în data de 18.12.2018, în jurul orei 7:47, martora Haiducu Daniela, sora martorei denuțătoare a fost internată la SCUB Floreasca, Secția Neurochirurgie, iar la ora 8:08 și-a efectuat o investigație RMN. La aceeași dată, între orele 7:30-7:50, inculpatul Beuran Mircea a recoltat țesuturi pentru o biopsie meta-hepatică de la pacientul Barbu Ion. Tot în data de 18.12.2018, conform înscrisurilor atașate la dosar, între orele 8:00-12:00, inculpatul Beuran Mircea a efectuat o intervenție chirurgicală asupra pacientei Chiriuță Irina.

Curtea reține că, și sub acest aspect, martora denuțătoare a prezentat pe parcursul desfășurării procedurilor judiciare mai multe variante. În declarația din 14.06.2022, aceasta precizează că a remis suma de bani inculpatului la data de 18.12.2018, în intervalul orar 7:00 - 7:30, după ce în prealabil a lăsat-o pe sora sa la un cabinet, la etajul 4, unde aceasta a stat până la momentul internării și al efectuării investigației RMN. Cu prilejul audierii în fața Curții, într-o primă variantă oferită la 07.03.2023, martora denuțătoare afirmă că ar fi remis suma de bani în jurul orei 7:00-7:05, intrând odată cu inculpatul în biroul acestuia, iar în declarația din data de 18.04.2023 nu mai face nicio referire la intervalul orar în care aceasta susține că ar fi remis suma de 10.000 euro inculpatului. De asemenea, Curtea se va raporta la analiza acestui aspect și la declarația martorei Haiducu Daniela, sora martorei denuțătoare, care arată că, în dimineața în care sora sa ar fi remis suma de bani inculpatului, ar fi pătruns cu aceasta în spital în jurul orei 9:00.

Deși aspectele analizate anterior pot părea a fi lipsite de relevanță probatorie, Curtea apreciază că, în contextul acuzației formulate la adresa inculpatului, organelor de urmărire penală și martorei denuțătoare care, pe parcursul urmăririi penale, a dobândit calitatea de colaborator, le revine obligația de a pune la dispoziția judecătorilor probe apte să clarifice situația de fapt și să susțină neîndoiește vinovăția inculpatului.

În plus, martora-denuțătoare afirmă că ar fi pus suma de bani într-o cutie, pe care susține că a achiziționat-o din Mall Promenada, dar nu a prezentat nicio dovadă în acest sens.

În cauză, Curtea constată că inculpatul este acuzat că valoarea mitei primite este de 10.007,5 euro, aceasta fiind compusă din suma de 10.000 euro, la care se adaugă valoarea cutiei în care a fost remisă mită, de 7,5 euro. În atare condiții, Curtea apreciază că, mai ales în contextul în care tocmai valoarea acestei cutii în care ar fi fost remisă mita către inculpat, a fost de natură a atrage în mod artificial competența de efectuare a urmăririi penale de către DNA, organele de urmărire penală aveau obligația de a pune la dispoziția instanței un minim de dovezi cu privire la pretinsa remitere a sumei de bani în cutia respectivă, precum și a valorii acesteia. În lipsa unor dovezi minime în acest sens, Curtea apreciază că susținerile martorei denunțatoare nu își găsesc corespondent în realitatea obiectivă, urmând a fi apreciate în consecință.

Curtea reține că într-un proces judiciar, este esențial ca afirmațiile făcute de martori să fie susținute de probe solide și verificabile. Absența unor astfel de probe în acest caz aduce în discuție credibilitatea și potențiala inventivitate a martorei-denunțatoare în crearea unor detalii false sau insuficient fundamentate.

Pe de altă parte, Curtea constată că martora denunțatoare Haiducu Carmen susține că i-a remis inculpatului suma de 10.000 euro fără a-i dezvălui conținutul cutiei și fără ca inculpatul să pretindă vreodată, direct sau indirect, bani sau alte foloase necuvenite.

Cu privire la remiterea sumei de bani, Curtea constată că, fiind audiată de judecătorul fondului, martora denunțatoare a precizat că, ulterior pretinsei remiteri a sumei de 10.000 euro, a părăsit biroul inculpatului, cu înțelegerea începerii unor demersuri pentru căutarea unei soluții în vederea titularizării sale, în cadrul SCUB Floreasca. Cu privire la această afirmație, Curtea apreciază, de asemenea, că este neclară, nefiind specificat de către martora denunțatoare dacă "înțelegerea începerii unor demersuri pentru căutarea unei soluții" a fost o interpretare subiectivă a martorei cu privire la comportamentul inculpatului sau a reprezentat un comportament propriu-zis al acestuia, determinat tocmai de remiterea acelei sume de bani în scopul arătat anterior.

În declarația dată în 07.03.2023, martora denunțatoare arată că, ulterior pretinsei remiteri a sumei de 10.000 euro către inculpat, aceasta i-a spus că urmează să discute aceste aspecte în viitor, în interpretarea martorei denunțatoare, acest lucru având semnificația de aducere la cunoștință a procedurii de desfășurare a concursului și de întocmire a dosarului pentru participare la concurs.

În declarația dată la 18.04.2023, martora denunțatoare arată că în data de 18.12.2018 i-a oferit profesorului Mircea Beuran o cutie de carton în care se afla suma de 10.000 euro, că inculpatul nu cunoștea conținutul cutiei și nici aceasta nu i-a spus, deoarece a considerat că nu se află la bazar, însă i-a spus inculpatului că acel cadou este pentru scoaterea la concurs a acelui post.

Curtea constată faptul că strict cu privire la pretinsa remitere de către martora denunțatoare către inculpat a sumei de 10.000 euro, singurele aspecte constante din declarațiile acesteia, indiferent de momentul desfășurării procedurilor, se referă la împrejurarea că inculpatul nu i-ar fi prefins niciodată martorei, direct sau indirect, remiterea unei sume de bani pentru scoaterea la concurs a acelui post.

Cu privire la celelalte aspecte anterior evocate, Curtea constată că martora denunțatoare a prezentat, de fiecare dată, o altă versiune a felului în care aceasta ar fi înțeles semnificația pretinsei remiteri a mitei. Astfel, Curtea constată că, inițial, martora denunțatoare pretinde că, ulterior remiterii sumei de bani, părăsește biroul inculpatului având "înțelegerea începerii unor demersuri pentru căutarea unei soluții", aspect detaliat anterior, apoi aceasta arată că inculpatul nu s-ar fi manifestat în niciun fel în sensul înțelegerii pretins avute, și, într-o ultimă variantă, pretinde că a interpretat comportamentul inculpatului ulterior remiterii pretinsei mite ca fiind o aducere la cunoștință a procedurii de desfășurare a concursului și de întocmire a dosarului pentru participare la concurs.

În atare condiții, Curtea apreciază că faptul pretinsei remiteri de către martora denunțatoare către inculpat a sumei de 10.000 euro, raportat la conduita ulterioară a acestuia din urmă, în oricare dintre variantele prezentate de aceasta, nu poate echivala cu o conduită specifică subiectului activ al infracțiunii de luare de mită. Curtea arată că, pentru a aprecia de o asemenea manieră, suma de 10.000 euro pretins a fi fost remisă inculpatului, cu titlu de mită, ar fi trebuit să genereze o conduită din care să rezulte fără echivoc angajamentul ferm al inculpatului în sensul săvârșirii faptei. Curtea apreciază că, la acest moment, chiar din variantele prezentate de martora denunțatoare cu privire la comportamentul ulterior al inculpatului, nu se poate desprinde cu certitudine ideea că acesta ar fi acceptat pretinsa remitere a sumei de bani în scopul pe care l-a urmărit martora denunțatoare. Mai mult, Curtea arată că, oricare dintre variantele prezentate de martora denunțatoare ca fiind relevante sub aspectele anterior evocate cu privire la pretinsa remitere a sumei de bani, nu sunt susținute de alte mijloace de probă.

În raport de împrejurarea că ulterior formulării denunțului și dobândirii calității de colaborator, martora denunțatoare poartă o conversație cu inculpatul în care aduce în discuție restituirea sumei de 10.000 euro, Curtea apreciază că răspunsul inculpatului nu face dovada certă a titlului cu care a fost remisă către inculpat suma de bani ori chiar a remiterii efective a sumei în discuție, ci poate fi rezultatul unor multiple variante de interpretări, chiar și aceea că e posibil să fi fost formulată/exprimată de inculpat în contextul în care acesta ar fi fost surprins ori chiar extrem de deranjat de atitudinea martorei denunțatoare, mai ales că, potrivit chiar declarațiilor acesteia, demersul său în “convingerea” persoanelor presupus implicate în obținerea postului, fusese de durată și persistent.. Astfel, afirmația martorei cu privire la restituirea sumei de 10.000 euro nu face dovada că inculpatul ar fi primit de la aceasta suma respectivă în vederea scoaterii la concurs a postului de Haiducu Carmen.

Curtea apreciază că, în contextul în care inculpatul, în aceeași discuție, îi transmite martorei denunțatoare, în mod explicit, că ceea ce aceasta are de făcut este urmarea unei căi legale în vederea obținerii postului dorit, nu face altceva decât să susțină nevinovăția inculpatului și eventual, să releve exasperarea acestuia în fața unui comportament persistent, neprocedural și neprincipial.

Totodată, Curtea arată că, pe parcursul desfășurării procedurilor, martora denunțatoare a prezentat organelor judiciare mai multe informații care nu sunt veridice prin raportare la aspectele ce rezultă în urma administrării altor mijloace de probă. Astfel, Curtea reține că martora denunțatoare susține că ar fi ajuns în audiență la rectorul UMF Carola Davila prin intermediul martorului Bogdan Cioflan. Cu privire la această susținere, martorul Sinescu Ioanel, rectorul UMF Carol Davila la acel moment, a precizat că nu îl cunoaște pe martorul Bogdan Cioflan din altă împrejurare decât aceea a audierii sale în prezenta cauză, precum și faptul că nu a intervenit nimeni la acesta pentru a o primi în audiență pe Haiducu Carmen. În același sens, Curtea reține că martorul Bogdan Cioflan a arătat că nu își amintește să fi făcut vreun demers în vederea obținerii unei audiențe pentru Haiducu Carmen sau pentru facilitarea unei întâlniri între aceasta și profesorul Ioanel Sinescu.

De asemenea, Curtea constată că nici martorul Sinescu Mircea Constantin, persoana despre care martora denunțatoare pretinde că ar fi intermediat, la rugămintea martorului Bogdan Cioflan, întâlnirea cu rectorul UMF Carol Davila, nu confirmă o implicare într-un astfel de demers, precizând că nu o cunoaște pe Haiducu Carmen și nu cunoaște absolut nimic cu privire la aspectele la care aceasta a făcut referire.

În concluzie, după analiza detaliată a declarațiilor martorei-denunțatoare, Curtea constată că acestea sunt marcate de o serie de inconsecvențe, contradicții și lipsă de suport probatoriu solid. Lipsa de credibilitate și fiabilitate a acestor declarații dar și lipsa unei corocorări consistente a acestora cu alte înjloace de probă administrate în cauză, afectează semnificativ capacitatea lor de a susține acuzația formulată împotriva inculpatului Mircea Beuran. Drept urmare, în absența unor probe robuste și convingătoare, Curtea consideră că declarațiile

martorei-denumțătoare nu pot forma temeiul unei soluții de condamnare și nu pot fundamenta o hotărâre de vinovăție împotriva inculpatului.

În ceea ce privește declarațiile martorilor Haiducu Cornel (tatăl martorei denunțătoare), Haiducu Cristina (mama martorei denunțătoare) și Haiducu Daniela (sora martorei denunțătoare), Curtea, așa cum a subliniat anterior, constată că depozițiile acestora oferă date ce au ca suport factual informații pe care martorii le cunosc de la martora denunțătoare, aceștia neputând oferi organelor judiciare informații care să conducă către concluzia clară că faptele de care este acuzat inculpatul se circumscriu infracțiunii de luare de mită.

Curtea constată că nici depozițiile martorelor Lupu Cornelia și Turtoiu Rodică nu au oferit date care să susțină aspecte relevante sub aspect probator, martorele nefiind prezente la momentul pretensei remiteri a sumei de bani de către martora denunțătoare către inculpat și neavând cunoștință despre eventuale promisiuni ferme oferite de către acesta din urmă către Haiducu Carmen în sensul scoaterii la concurs a postului respectiv. Împrejurarea că la un anumit moment inculpatul poartă o discuție cu martora Lupu Cornelia referitoare la stările de funcții nu poate avea relevanță sub aspectul stabilirii unui comportament neconform al inculpatului determinat de o posibilă remitere a unei sume de bani, din chiar depoziția martorei Curtea reținând că astfel de discuții referitoare la stările de funcții există în fiecare an.

Analizând în continuare restul motivelor de apel, deși lipsit de finalitate (în raport de cele expuse pe larg anterior cu privire la temeinicia soluției de achitare) Curtea amintește, în ceea ce privește calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită, respectiv calitatea inculpatului de *funcționar cu atribuții de control* și având în vedere OUG nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, că inculpatul Beuran Mircea nu avea calitatea anterior menționată, așa cum rezultă din chiar actele efectuate de organele de urmărire penală. Analizând materiile probator al dosarului, instanța de apel constată că nu este menționat nicăieri în rechizitoriu, în nicio ordonanță a procurorului, faptul că inculpatul ar fi săvârșit presupusa infracțiune și în calitatea sa de funcționar cu atribuții de control. Dimpotrivă, chiar din motivarea parchetului rezultă că inculpatul Beuran Mircea nu avea atribuții de control, ci de evaluare și analiză. Obligațiile stabilite în sarcina inculpatului, prin prisma calității sale de director de departament nu echivalează cu activitatea de control. Art. 192 din Carta Universitară menționează că inculpatul nu poate exercita o activitate de control, acesta putând fi în schimb controlat pentru modul în care și-a îndeplinit responsabilitățile stabilite. Astfel, funcția de director de departament presupune coordonarea unei structuri organizatorice, cu caracter administrativ, fără personalitate juridică. Directorul de departament reprezintă tot un cadru didactic, alături de celelalte cadre didactice care compun departamentul. Atribuțiile inculpatului apar menționate generic la art. 207 alin. (2²) din Legea nr 1/2011, printre care nu apar menționate și posibilitatea acestuia de a aplica sancțiuni ori de a lua măsuri în urma exercitării acestei prerogative, care ar reprezenta veritabile atribuții de control. Directorul de departament nu are nicio competență în a verifica sau a controla cadrele didactice din care era format departamentul ori de a dispune sancțiuni cu privire la aceștia, ci avea doar posibilitatea de a coordona departamentul respectiv, noțiunea de management nefiind identică cu noțiunea de control.

Mai departe, în ceea ce privește natura și calitatea obiectului real al infracțiunii de luare de mită de care este acuzat inculpatul, respectiv valoarea pretinsă a fi fost acceptată de acesta, și anume suma de 10.007,5 euro, Curtea apreciază că pentru a stabili cu rigurozitate individualizarea obiectului mitei, acest aspect fiind de natură a clarifica problema competenței privind efectuarea urmăririi penale de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Structura Centrală, se impune anumite precizări referitoare la bunurile pretins dobândite prin infracțiunea analizată.

Astfel, Curtea arată că pentru a se realiza conținutul infracțiunii de luare de mită, este necesar ca făptuitorul să pretindă, să primească ori să accepte remiterea unei sume de bani sau

a altor foloase care nu i se cuvin în legătură cu îndeplinirea sau neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în atribuțiile acestuia de serviciu. În acest sens, Curtea apreciază că norma de incriminare vizează sancționarea comportamentului ilicit al unei persoane care, pentru a încălca legea, primește o sumă de bani ori alte foloase necuvenite. În ambele situații, Curtea reține că, atât sumele de bani, cât și foloasele necuvenite, trebuie să fie apte să determine făptuitorul să adopte un comportament ce intră în conflict cu norma penală.

Conform normelor care reglementează competența de efectuare a urmăririi penale de către DNA, valoarea sumei ce face obiectul infracțiunii trebuie să fie mai mare de 10.000 euro. Curtea arată că, dacă în privința sumei de 10.000 euro, nu pot exista suspiciuni cu privire la aptitudinea acesteia de a determina un posibil comportament ce intră în sfera ilicitului penal din partea inculpatului, în ceea ce privește suma de 7,5 euro, sumă ce reprezintă valoarea estimată a cutiei în care ar fi fost remisă suma de bani, Curtea apreciază că aceasta este de natură a spori în mod artificial valoarea mitei probabile, doar adăugarea acesteia de către reprezentanții Ministerului Public, fiind de natură a atrage competența de efectuare a urmăririi penale de către Direcția Națională Anticorupție.

Curtea apreciază că, în raport de persoana inculpatului, pregătirea profesională a acestuia funcțiile deținute, împrejurarea că reținerea de către martora denunțătoare a unei cutii de carton în valoare declarată de 7.5 euro a fost contorizată ca fiind determinantă în convingerea inculpatului în adoptarea unui comportament neconform normei penale incriminate, apare ca fiind contrară tocmai scopului pentru care legea sancționează astfel de comportamente.

Față de toate aceste considerente, apreciind de asemenea că, în raport de cele expuse, lipsa aptitudinii materialului probator de a susține acuzația penală, dincolo de orice îndoială rezonabilă, fundamentează convingerea instanței de control judiciar că soluția primei instanțe este legală și temeinică, Curtea apreciază că nu este necesar a analiza restul criticilor parchetului cu privire la soluția apelată.

În temeiul art. 421 alin. (1) pct.1 lit. b) din Codul de procedură penală, va respinge, ca nefondat, apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** împotriva sentinței penale nr. 233 din data de 17.11.2022, pronunțate de Tribunalul Giurgiu - Secția penală, în dosarul nr. 9606/3/2020.

Va constata că inculpatul a fost reținut pe o perioadă de 24 ore, începând de la data de 13.02.2020, ora 20:00, până la data de 14.02.2020, ora 20:00 și arestat la domiciliu de la data de 14.02.2020 până la data de 12.03.2020.

În temeiul art. 275 alin. (3) din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate de judecarea apelului vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

În temeiul art. 421 alin. (1) pct.1 lit. b) din Codul de procedură penală, respinge, ca nefondat, apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** împotriva sentinței penale nr. 233 din data de 17.11.2022, pronunțate de Tribunalul Giurgiu - Secția penală, în dosarul nr. 9606/3/2020.

Constata că inculpatul a fost reținut pe o perioadă de 24 ore, începând de la data de 13.02.2020, ora 20:00, până la data de 14.02.2020, ora 20:00 și arestat la domiciliu de la data de 14.02.2020 până la data de 12.03.2020.

În temeiul art. 275 alin. (3) din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate de judecarea apelului rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea la dispoziția părților și a procurorului, prin mijlocirea grefei instanței, astăzi, data de 05.07.2023.

PREȘEDINTE
ILIE CRISTIAN RĂZVAN

JUDECĂTOR
IONESCU ANDREEA

GREFIER,
Stanciu Marilena Petronela

Red./tehnored. jud.I.C.R./I.A. 05.07.2023
ex.11/21.06.2023

red. Buliga Andrei – Tribunalul Giurgiu – Secția penală

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO